

Момент от провъзгласяването за блажен на Йоан-Павел II

Не бойте се! Отворете сърцето си за Христос!

Голям празник на вярата, изживян без граници - това бе беатификацията на Йоан-Павел II, следена с трепет и възлечение не само в Рим, но и по цял свят чрез средствата за комуникация. Голяма бе радостта в Полша особено в Краков, където новият блажен бе архиепископ, и във Вадовице, родния му град.

Папа Бенедикт XVI: „Днес неговото име се добавя в сонма на светците и блажените, които той провъзгласи през своите 27 години понтификат, напомняйки ни всеобщото призвание към светостта.“

„Той бе човек, който живееше от Бог и който бе водач в прехода между две хилядолетия благодарение на компаса на Евангелието“, посочи кардинал Бертоне. „Благодарим на Господ, че ни дари такъв достоверен свидетел, който ни научи как трябва да се жи-

вее вярата и защитават християнските ценности, започвайки от живота, без страх и комплекси.“

„Йоан-Павел II бе знак на надеждата както за Европа така и за целия свят“, посочи кардинал Петер Ердьо, архиепископ на Естергом-Будапеща. „Ние се нуждаем от неговото насърчение и поучение.“

„Голям апостол на Божието милосърдие заедно със света Фаустина Ковалска“ - така го

На стр. 3

Други чудеса на Йоан-Павел II

Провъзгласяването за блажен е междинен етап, при който се изисква признаването на едно чудо или небесно застъпничество. Най-често представяното чудо е необяснимо изцеление на тежка болест. Извършеното чудо бива изследвано от специална комисия от лекари, богослови, епископи и кардинали, а след положителен отговор папата признава степента блажен. Това става на тържествена церемония в епархията на бъдещия светец или светица и култът важи само за местната Църква. За да бъде призната и степента светец, трябва да има признати две чудеса, след което Светият отец отслужва литургия във Ватикан и обявява деня за литургичното честване, което е валидно за цялата Църква. Още след погребението на

папа Войтила започва да се говори за извършени от него чудеса, сякаш по-скоро да се разбере, че той вече е светец. Става въпрос за 251 необясними случая! Цифрата е дадена не от кого да е, а от кардинал Станислав Дживиш - личен секретар на полския папа в продължение на 40 години. Предвид тяхната автентичност и липсата на медицинско изследване и потвърждение, той уточнява, че това са „благодати“. Тези случаи първо се проучват в местните Църкви, преди да бъдат изпратени във Ватикан.

Един от тях е необяснимото изцеление на малкия Давид от Гданск, страдащ от тумор на бъбреците, подробно описан от италианското списание „Оджи“. Лекарите не дават ни-

На стр. 4

От прободените ребра избликнаха кръв и вода

„Не бих искал, слушателю, да преминеш равнодушно покрай толкова велики тайни, защото остава още и друг тайнствен смисъл.“ Така ни поучава свети Йоан Златоуст в своята трета проповед и продължава понататък: „Казах вече, че кръвта и водата са образи на Светото кръщение и Светото причастие. От тези две свети тайнства води началото си Църквата „чрез възрождащо обновяващо обмиване в Светия Дух“, което значи чрез кръщението и Евхаристията, които произлизат от ребрата на Спасителя. Тоест Църквата е създадена от ребрата на Исус, подобно както и от ребрата на Адам излязла неговата невяста Ева.“

Господ Исус припомня на

света и подчертава значението на тези тайни чрез посланието си към света Фаустина. Към тази обикновена, но изпълнена с упование към Бог монахиня Господ отправя следните слова: „В Стария завет изпращах пророците при Своя народ с гръмотевици. Днес изпращам теб при цялото човечество с Моето милосърдие. Не искам да наказвам обоялото човечество, но копнея да го излекувам, прегръщайки го в своето Милосърдно сърце. Наказанието използвам само тогава, когато ме принудят за това, ръката Ми с нежелание хваща меча на справедливостта. Преди Деня на справедливостта изпращам Деня на милосърдието.“

На стр. 10

Да се радваме...

„Този, който приеме Исус Христос, навлиза в новия живот, защото е повярвал в сина Божий, възкръснал от мъртвите и даряващ вечен живот на тези, които вярват в Него“ - това изтъкна Софийско-Пловдивският епископ Георги Йовчев по време на тържествената литургия на Възкресение Христово. Негово високопреосвещенство предстоятелства литургията на 24 април от 10,00 часа в катедралния храм „Свети Лудвиг“ в Пловдив. С него съслужиха генералният викарий на епархията монсеньор Стефан Манолов, отец Любомир Венков и отец Младен Плачков.

В своето размишление по време на проповедта епископът навлезе в историческия момент за възкресението на Христос, предаден от евангелистите. Подчертано бе, че възкресението на Христос е нещо, превъзхождащо човешкия разум. Той навлиза в ново измерение и това е предназначението, с което Бог Отец го е натоварил, за да изпълни Неговата воля - да поеме смъртта, да я унищожи в Себе си и възкресението да бъде новият живот. Монсеньор Георги изтъкна, че силата и благодатта на възкресението обхващат всички, които са повярвали в Господ Исус Христос. Всеки, който вярва във възкръсналия Христос, има истинския живот в себе си и той не може никога да бъде разрушен - ето величието и ра-

На стр. 2

Празник при сестрите евхаристинки

„...това тайнствено цвете получаваше всеки ден целувката и посещението на Божественото слънце...“

Из „Евхаристическо цвете“ от отец Йосиф Алоати, основател на сестрите евхаристинки

На 3 април тази година, неделя, нашата малка монашеска общност отпразнува светла годишнина - сестра Мария Теодосия Исусова (Димова)

навърши 90 години. Благодарствена литургия беше отслужена от нашия епископ монсеньор Христо Проиков. В отпразнените слова към нея на първо място той изрази благодарност към Бог за този дълъг и богат житейски път, от който 73 години са посветен живот. В проповедта беше подчертано, че една такава „патриаршеска възраст“ е не само

На стр. 9

Епископ Христо Проиков поздравява сестра Теодосия

С пролетната Ваканция започна и тюторската програма към проект „Близо един до друг“

От края на декември м.г. „Каритас“ - Русе, в партньорство с Превантивно-информационен център към Община Русе и три училища от града - „Алеко Константинов“, „Ангел Кънчев“ и „Никола Обретенов“, работи по проект „Близо един до друг“. Това е проект за изследване и предотвратяване на риска от отпадане от училище на деца, живеещи в бедност.

Иновативното в нашата работа е въвеждането на тюторска програма, в рамките на която млади доброволци - студенти и ученици от горен курс на обучение, работят индивидуално или в малки групи с третокласниците, включени в проекта. С пролетната ваканция започна и изпълнението на тюторската програма. За шестнадесетте ученици и за доброволците ваканцията се превърна в празник на опознаването, ученето и веселите игри. Всеки ден тюторите се срещат с децата от трите партньорски училища и подпомагани от педагози и психолози, чрез игри работеха за наваксване на пропуски в обучението на малките ученици. С помощта на големите „каки“ и „батковци“ децата се научава да играят баскетбол и волейбол, да решават задачи с царевични пръчици и закриха ваканцията с посещение на филма „Ранго“.

Децата и тюторите се събраха заедно и на предвеликденската забава в двора на католическата черква „Свети Павел от Кръста“. Веселата

работилница за боядисване и украсяване на яйца събра над 60 деца от трите училища партньори, деца от кръжока по религия към училище „Ангел Кънчев“, деца от Комисията за борба с противообществените прояви на непълнолетни в Русе и деца от католическата енория в Русе. Малчуганите научиха нови техники за боядисване, работиха с природни материали, боядисваха „издухани яйца“ и се включиха в много игри. В своята работа те бяха подпомагани от доброволци на „Каритас“ - Русе - ученици и студенти. Част от боядисаните яйца украсиха черковния двор, а на Великден доброволци раздадоха останалите на енорияшите от града.

Проектът „Близо един до друг“ ще продължи до 2013 г. и се финансира от фондация „Америка за България“. Фондацията подпомага развитието и растежа на динамичен частен сектор в полза на свободна и демократична България. Основана през 2008 г., тя е наследник на Българо-американския инвестиционен фонд, създаден от правителството на САЩ чрез Американската агенция за международно развитие. Грантовете, които фондация „Америка за България“ предоставя, продължават отношенията на доброжелателство и приятелство между народите на САЩ и България.

Светломира СЛОВОВА,
„Каритас“ - Русе

„Каритас“ помага на пострадалите от земетресението и цунамито в Япония

Според последните данни, получени от Япония:

- над 28 000 души са загинали и безследно изчезнали
- над 389 000 души са напуснали своите домове и живеят в училища, обществени сгради, приюти и други.

„Каритас“ - България, е в постоянна връзка с „Каритас“ - Япония, чрез която ще подкрепим тежко пострадалите семейства в процеса на възстановяване след бедствието.

Всеки, който се чувства съпричастен, може да дари средства в подкрепа на хората в Япония, като им помогнем да получат вещи от първа необходимост, храна и подслон.

Можете да направите вашето дарение, като:

- дарите пари в брой в офисите и центровете на „Каритас“, както и в енориите на Католическата църква
- преведете средства на следната банкова сметка:

Първа инвестиционна банка
IBAN BG37
FINV 9150 12BG N08K MX
BIC FINVBG5F
Получател:
Каритас България
Основание: Апел за Япония

Каритас набира дарения
за пострадалите от земетресението
и цунамито в Япония!

www.caritas-bg.org

Дейности, които предприема мрежата на „Каритас“ в света за справяне с бедствието

„Каритас“ - Япония, официално обяви от името на Епископската конференция на Католическата църква в страната, че се нуждае от финансова подкрепа от орга-

низациите членки на „Каритас“ - Интернационалис, и благодари на тези, които вече са предоставили такава помощ.

Първата фаза на спешната помощ ще продължи от 2 до 3 месеца и включва предоставяне на вода, топла храна и подслон за пострадалите. Предстои отваряне на координационен център в най-пострадалата енория - Сендай. „Каритас“ - Япония, изпраща екипи от доброволци, които ще почистват домовете и ще помагат на семейства, оцелели от земетресението и вълната цунами и останали в своите жилища.

След този период „Каритас“ - Япония, планира да започне фаза на възстановяване, която ще продължи минимум 2 години. Тя включва преместване на пострадалите от местата, които временно обитават в момента, в специално построени временни жилища, организиране на доброволчески екипи за оказване на психо-социална подкрепа за пострадалите, придружаване и помощ за настаняване във временни жилища.

Да се радваме...

От смп. 1

достта, която днес ни носи Христос. Тава е не само победата на Христос над неговата смърт като човек, а това е триумф на Христос над смъртта на цялото човечество. Няма по-велик ден от този! С възгласа да се радваме и да се веселим, защото Бог ни подари живота вечен, завърши проповедта на Софийско-Пловдивския епископ.

За тържествеността на празника допринесе и младежкият хор при катедралния храм под ръководството на диригентката Бернадет Балабанова и органистката Катерина Шопова. Те изпълниха „Messe breve“ от Fr. Boissiere, „Погледнете към олтара“, „Panis angelicus“, както и „Христос воскрес“ и „Regina coeli“.

Жана СТОЕВА

В намет
на...

Д-р Надежда Петрова Ченкова

Надежда Ченкова е родена на 18 юли 1941 г. като последното, пето дете в трудолюбиво селско семейство от Белозем. Детските си години прекарва в труд и учение в родното си село. Мечтата ѝ е да стане лекар, за да помага на хората. Макар и останала твърде рано без баща, с увереност и упоритост тя завършва медицина в Пловдив през 1968 г.

От първия до последния си ден д-р Ченкова е лекар с цялата си душа и от сърце помага на всички болни не само лекувайки болките им, но и подкрепяйки ги духовно. Работи последователно като участъков лекар на границата, ординатор в детско отделение, директор в здравна дирекция, завеждащ инфекциозно отделение, а след пенсионирането си - в спешно отделение. Винаги остава вярна на Хипократовата клетва и лекува хората независимо от своите лични болки и страдания.

Надежда Ченкова успя да създаде семейство и дом, да роди и възпита син и дъщеря и да се радва на постиженията на любимите си внуци. Тя е най-добрата майка, която ще остане със своите деца и внуци с духовната сила и човешките качества, възпитала у тях.

Болестите и изпитанията, на които беше подложена почти 30 години, не само че не я сломиха, а я направиха още по-силна духом и уверена в мисията си на тази земя - да помага на болните, бедните и страдащите.

Земният ѝ живот завърши на 4 април 2011 г. - тя заспа спокойна, че е изпълнила със смисъл живота си и семейството ѝ е заедно до нея.

Вярваме, че дори отвъд ще продължи да помага на нуждаещите се; че дори телом да не е сред нас, ще бди и ще ни напътства от другия - по-добрия свят, в който вече е душата ѝ.

От семейството

Д-р Ченкова е била винаги много съпричастна към вестник „Истина-Veritas“. Още от възобновяването му преди 19 години тя намира време и с желание подпомага редакцията особено в разпространение на изданието в Хасково и Кърджали, където живее и работи по онова време. Нека се помолим за Надежда, успявала да съхрани вярата и любовта в житейския си път. Вечна светлина да я озари и нека в мир да почива! Амин!

От редакцията

2 ИСТИНА
VERITAS
Брой 5 (1450)
май 2011 г.

ИСТИНА - VERITAS
продължител
на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)

Католическа църква
в България
1606 София,
ул. „Дюлин планина“ № 7
Директор
свещеник **Благовест Вангелов**
Тел. 954-32-62
E-mail: istina-v@techno-link.com
Ректор Марко Георгиев
ISSN 0861-6450

Хърватия. Папа Бенедикт XVI ще посети страната на 4 юни. Първата му среща е с Епископската конференция на Католическата църква в Хърватия, след това Светият отец ще се срещне с културни, политически и стопански дейци в Загребския театър. Вечерта папата ще отслужи литургия за хърватските младежи на централния площад в Загреб, а на 5 юни, Деня на семейството, ще служи тържествена литургия на загребския хиподром; на нея се очакват над 100 хиляди вярващи. От 5-милионното население на страната над 4,4 милиона са католици.

Чили. Правителството е изпратило спасените миньори на 10-дневна екскурзия в Светите земи. Те са посетили всички забележителни свети места в Израел, Палестина и Йордания. На мястото, където Христос е бил кръстен в река Йордан, един миньор е кръстил своя син, който се родил в същия ден, когато бащата бил спасен от затрупания рудник.

Германия. Германските парламентаристи са планирали така работните си заседания, че да могат от 19 до 23 септември да посрещнат папа Бенедикт XVI и да изслушат изказването му в Бундестага.

+++ Международната католическа организация за оказване на помощ „Кирхе ин Нот“ (Църкви в нужда) изнася сериозни данни за преследването на християните по целия свят. Според тях най-големи нарушения на религиозни и човешки права има в Северна Корея, Китай, Куба, Саудитска Арабия, Иран, Пакистан, Судан.

+++ В Мюнхен е завършил конгресът на душепастирите на католическите университети в Европа на тема „Вяра и наука“. Той е бил организиран от Съвета на европейските епископски конференции. Присъствали са над 200 делегати от 30 католически университети в Европа.

+++ Говорителят на бенедиктинските манастири абат д-р Ноткер Волф е съобщил, че орденът поддържа над 800 манастира в целия свят и в тях служат над 7500 монаси и над 17 100 монахини.

Испания. След като папата освети през ноември м.г. базиликата „Светото семейство“ в Барселона, тя стана обект на още по-голям интерес. Досега за посещение на храма са се записали над три милиона души от цял свят. Префектът на базиликата Жоан Ритол каза: „След като Светият отец освети този сакрален архитектурен шедьовър, всеки иска да го види със собствените си очи.“

+++ На Световната младежка среща с папата в Мадрид от 16 до 21 август се очакват повече от 20 хиляди доброволци от цял свят, които ще бъдат в помощ на очакваните два милиона млади хора. На края на срещата папа Бенедикт XVI ще се срещне с всички доброволци.

Русия. Московският и Всеруски патриарх Кирил I е приел радушно кардинал Курт Кох - президент на Папския съвет за единение на християните. След „приятния и полезен разговор“ патриарх Кирил I е изпратил „сърдечни поздравии“ на папата.

Ливан. Епископите от Католическата маронитска църква на страната избраха за нов патриарх Бекара ал Рай - досегашен епископ на град Библос. 71-годишният патриарх Рай наследява на поста 90-годишния патриарх кардинал Насралах Бутрос Сфеир. Маронитите са най-мно-

гбройната християнска общност в Ливан. Те носят името си от свети Марон. Първоначално живеят в Сирия, но след нахлуването на мюсюлманите се преселват в Ливан. През XV в. преминават под ръководството на папата. Папата е одобрил новоизбрания патриарх.

ЮАР. Председателят на Епископската конференция на Католическата църква в страната кардинал Уилфрид Напиер е заявил, че Църквата се моли за по-скорошно оздравяване на бившия президент Нелсън Мандела. 92-годишният Мандела е „истинска икона на помирение“, е казал той.

Шотландия. Футболните грандове Селтик и Рейнджърс още от основаването си имат „верска“ определеност: Селтик е католически, а Рейнджърс - протестантски. Така че спортното съперничество на терена ескалира по трибуните и между привържениците до „идеологическо“ и води до сбивания, като се стига дори до смъртни случаи. На последния мач на двата тима са били арестувани над 230 буйствали запалняковци. И се е стигнало дотам, че ръководствата на двете Църкви и полицията в Глазгоу са предложили на футболния съюз мачовете между Селтик и Рейнджърс да се играят пред празни трибуни.

Йордания. На йорданския бряг на река Йордан - мястото, където е кръстен Исус Христос, е запланирано да се построи голям религиозен център на площ от 50 декара, където ще се издигнат черква, манастир, библиотека, музей. Очаква се мястото да се посещава от стотици хиляди поклонници и туристи от целия свят.

Индонезия. През 2010 г. в областите Бекаси, Богор, Джакарта в Западна Ява, населени с католици, ислямисти са нападнали над 46 католически храма и религиозни сгради.

Англия. Все повече англикански духовници - епископи и пастори, заедно със своите епархии и енории приемат католическата вяра, съгласно учредения ординариат през 2009 г. Дворецът обаче не е доволен от това напускане на Англиканската църква и предприема репресивни мерки срещу отцепилите се, като ги лишава от финансиране, пенсии, служебни жилища. За компенсирането им Католичес-

Не бойте се! Отворете сърцето си за Христос!

От стр. 1

определи архиепископът на Краков **кардинал Станислав Дживиш**, дългогодишен секретар на папа Войтила.

„Карол Войтила се посвети безусловно на хората, на Църквата и на мира“, каза **кардинал Кристоф Шьонборн**, председател на Епископската конференция на Католическата църква в Австрия. „Беатификацията беше един прекрасен ден и невероятен момент.“

„Папа Войтила даде насока за Църквата по цял свят, насока за пасторалния живот на Църквата, но също и за търкуването на вратата и доктрината... Той бе като опорна точка на голямото човешко семейство за онова що бе добро и справедливо“, заяви архиепископът на Сао Пауло (Бразилия) **кардинал Одило Педеро Шерер**.

„Падането на Берлинската стена през 1989 г. би било немислимо без Йоан-Павел II“, подчерта **монс. Роберт Цолич**, председател на Епископската конференция на Католическата църква в Германия. „Верността му към Христос - в добри и лоши времена - е онова, което прави Йоан-Павел II блажен“.

„Днес всички искат да станат свидетели на

ката църква в страната заедно с новите енории започна да набира необходимите средства.

Южна Корея. Президентът на „Каритас“ в страната епископ Лазарус Ю-Кеунг е апелирал към южнокорейците и особено към католиците да подпомогнат Япония в бедственото положение. Корейците още помнят японците като поробители на Корея от 1910 г. до 1945 г. Епископът е призовал корейците да забравят враждата и да проявят християнско милосърдие към бедстващите японци. Католиците в Южна Корея, които са над 6 милиона, масово се отзовават и помагат с лекарства, храни и палатки.

Ватикан. Папа Бенедикт XVI е приел на частна аудиенция президента на Европейския парламент Йежи Бузек начело на голяма делегация евродепутати. Разговорът е преминал в делова атмосфера. Всички евродепутати са помолили папата официално да посети и да говори пред Европарламента.

+++ Светият отец е приел президента на Чили Себастиан Пинера, придружен от съпругата му и членове на чилийския парламент.

+++ Папата е приел на частна аудиенция президента на Исландия Олавур Рагнар, придружен от съпругата му си и членове на исландския парламент.

+++ Папа Бенедикт XVI определи XIII редовен световен епископски синод да се състои от 7 до 28 октомври 2012 г. под мотото „Новата евангелизация за извисяване на християнската вяра“.

+++ Личният секретар на папата монс. Георг Генсвайн (52 г.) е удостоен с титлата „почетен доктор“ на университета за чуждестранни студенти в Перуджа. Университетът в Перуджа подготвя чуждестранните студенти за „посредници и разпространители на италианския език и култура“.

+++ Папа Бенедикт XVI е утвърдил новоизбрания архиепископ на католиците от източен обред в Украйна - 40-годишния Светослав Шевчук. На конференцията, състояла се в новостроящата се катедрала в Киев, избрала архиепископа, са присъствали 40 от 50-те епископи на униатската църква в Украйна. Монс. Шевчук наследява кардинал Лубомир Хусар (78 г.). Католическата църква от източен об-

ред в бившата съветска република е най-многобройната в света - с над 7 милиона вярващи.

+++ Светият отец е приел на частна аудиенция православния архиепископ на Кипър Хризостом II. Това е втората среща на папата с архиепископа на остров Кипър; първата бе при посещението му в Кипър през юни 2010 г.

+++ Представителят на Ватикан в ООН архиепископ Силвано Томази е заявил пред общото събрание в Женева (Швейцария), че все повече агресия се проявява срещу хомосексуалистите. Той предупреди, че Светият престол се противопоставя срещу решението на много страни да разрешават брак между хомосексуалисти, както и да отгледат деца. Тези действия на властите водят до масови протести и агресия от страна на обществеността и на противниците на подобни нехуманни решения.

+++ Кардинал Леонардо Сандри - префект на Конгрегацията за Източните църкви, е призовал всички католици да подпомогат християните, живеещи в Светите земи, с „молитви, средства, поклонничество и всякаква помощ, за да им се помогне да устояват на мюсюлманите, които все повече използват агресия и насилие срещу християните“. За да се преустанови изгнанието и изселването на християни от тези земи, е наложителна активна помощ и подкрепа от целия християнски свят. Кардиналът съобщи, че тези помощи дават очевидни резултати. Много християнски черкви и училища са възстановени, пристигат млади духовници, много от изселниците се завръщат в новите жилища, увеличават се поклонниците и посещенията в Светите земи.

+++ Папският миграционен съвет е учредил фонд за подпомагане на моряци и рибари, пострадали от опустошителното цунами и земетресенията в Япония. Фондът се нарича „Апостолат на морето“ и се събира от всички епископи, свещеници, монаси и миряни, които пътуват по морета и океани.

+++ Броят на католиците в света през 2010 г. се е увеличил с над 15 милиона и в момента са над 1.2 милиарда, от които 50 процента са в Северна и Южна Америка, 24 на сто - в Европа, 10,2 на сто - в Азия, 15 процента - в Африка, и 0,8 на сто в Океания. Увеличили са се и духовниците: епископите са 5065, свещениците - 410593, монахините - 729371, семинаристите - 117978, а дяконите - 38155.

Рубриката води

Петър КОЧУМОВ

Декрет за култа към блажения Йоан-Павел II

Литургичната памет на блажения папа славянин ще бъде чествана всяка година на 22 октомври в диоцеза на Рим и диоцезите в Полша. Това се утвърждава с декрет на Конгрегацията за божествен култ и дисциплината на тайнствата, който регулира култа към Йоан-Павел II във връзка с провъзгласяването му за блажен на 1 май на площад „Свети Петър“. Декретът е подписан на 2 април.

Изборът на датата за литургичното честване паметта на Йоан-Павел II се спира на 22 октомври, защото на тази дата през 1978 г. официално започва неговото служение като Свети-Петров приемник (след избирането му на 16 октомври). Литургичният празник на Йоан-Павел II ще бъде вписан в диоцезалните календари на Рим и диоцезите в Полша и ще бъде честван като възпоменание.

Освен „вписването на новия блажен в литургичния календар на Римския диоцез и на полските диоцези“ декретът разпорежда служенето на благодарствена литургия „в рамките на една година след беатификацията на Йоан-Павел II на значими места и дати“. Денят и мястото се определят във всяка епархия от епископа, а за религиозните общности - от ръководителя на общността. „Предвид изискванията на местните Църкви и пастирските обстоятелства, се казва в декрета, се разрешава отслужването на литургия в чест на новия блажен в една от неделите на годината, както и в един от дните между 10 и 13 в литургичните календари.“ При отслужването на литургията ще бъде измолвана специална молитва преди Литургията на словото: „Милосърдни Господи, който призова блажен Йоан-Павел II, папа, да води Твоята Цър-

ква, помогни ни, подкрепени от Твоето учение, да разтворим с доверие сърцата си за спасителната благодат на Христос, единствения Спасител на света.“

На името на Йоан-Павел II могат да бъдат посвещавани черкви, се казва в декрета. Изборът за името на новия блажен като патрон на една черква изисква разрешение от Апостолическото седалище, с изключение когато неговото честване вече е вписано в литургичния календар на местната Църква. В този случай, уточнява декретът, не се изисква разрешение и на блажения патрон на черквата, се отдава степената за честването на празник.

Папа Бенедикт XVI, обявявайки следващата VII световна среща на семействата през 2012 г. в Милано (30 май - 3 юни), насърчава вярващите по света да посетят усилията си през 2011 г. на подготовка за това събитие. В писмо от 23 август 2010 г. до кардинал Енио Антонели, председател на Папския съвет за семейството, той припомня, че през 2011 г. се навършват 30 години от апостолическото насърчение *Familiaris consortio*, посветено на пасторалната дейност за семействата, и пожелава VII световна среща на семействата да не остане изолирано събитие, а да бъде предшествано от инициативи на енорийско, епархийно и национално ниво с цел дълбоко преосмисляне на перспективите на семейството - „единно и отворено към живота, добре вписано в обществото и в Църквата“.

В отговор на този призив искаме да открием рубрика „В защита на семейството“, отваряйки простор за ползотворна дискусия по темата на страниците на вестник „Истина-Veritas“. Бихме искали да предложим на читателите различни материали и теми, свързани най-вече със съвременните проблеми пред институцията на брака, но също и примери от живота на светците и от историята на Църквата.

В настоящия брой на вестника предлагаме размислите на кардинал Андре Вентроа, архиепископ на Париж и председател на Епископската конференция на Католическата църква във Франция, по повод Годината на семейството. Кардинал Андре е автор на пасторалното писмо „Семейството и младежта - една надежда“ (12 юли 2010 г.), на книгата „Семейството - щастие, което трябва да се изгражда“ (януари 2011 г.), както е и инициатор на широка палитра от пасторални дейности в подкрепа на семейството.

Говорейки за семейството днес като място на големи изпитания, в много случаи на страдания и понякога дори на насилие, той обръща внимание на факта, че за много от днешните хора „семейството и младежта са живени повече като проблем, отколкото като надежда. Трудностите, срещани от толкова семейства, като например неспособността да интегрираме младите в обществото, пораждат често пъти усещане за безсилие да живеем положително семейния опит. Всички очакват много от семейството, но, изглежда, че мнозина се отказват да успеят в тази област“.

Кое е онова, което дава надежда и оптимизъм на християните в подобна ситуация? Защо е така трудно да устоим във верността към другия, да се осмелим да се ангажираме в окончателна и неразтрогваема връзка, да пожелаем да останем заедно, докато смъртта ни раздели, виждайки във всичко онова, което бъдещето може да ни поднесе, не предрешен неуспех, а предизвикателство пред любовта ни, за да успеем?

Верността на Бог към човека е непреходна и именно тя „вдъхновява и подхранва нашето доверие във възможност-

та и ние да живеем любовта във верността. Тази Божия вярност ни позволява да имаме надежда за верността на хората, дори последната да е винаги едно изпитание, което изисква постоянно усилие, за да бъде живяно като път на щастие“ (25 септември 2010 г., катедрала „Парижката Света Богородица“).

„Нещо повече, от гледна точка на християнското откровение стабилността на семейството, живяна чрез взаимния и окончателен ангажимент на съпрузите, е човешкият опит във верността, който позволява да разберем съюза на Бог с човека... При двойките става дума за това да живееш ежедневно с някой, различен от теб, и да живееш това общение като акт на любов, а не като ограничение. Всичко това е многозначително за верността на Бог и затова бракът е тайнство - място на конкретна реалност на Спасението.“ (Интервю от 16 февруари 2011 г. по повод издаването на книгата „Семейството - щастие за изграждане“)

Пасторалното писмо „Семейството и младежта - една на-

мо и ефективно. Така бракът е не само определен начин на живот единствено в полза на съпрузите, но има и своето мисионерско измерение. Той означава по един конкретен начин, че с Божията благодат любовта е възможна, верността е възможна, прошката е възможна и че те са знаят на Божията любов, на Божията вярност и прошка. Когато Църквата призовава онези, които се обичат, да се съединят в брак, тя не го прави първо заради морални причини, но и защото бракът на кръстените е един аспект, съставна част от мисията на Църквата...“

[28] Децата, родени от любовта на мъжа и жената, не са първо отговор на „желанието за дете“, още по-малко на „правото на дете“, което би ги превърнало в обект за удовлетворение на техните родители. Децата са безвъзмезден дар на любовта, която дава цялото си измерение на ангажимент от страна на съпрузите. Именно удивлението пред този дар съставлява основната структура на възпитателната отговорност. Тя се състои не в това да се моделира копие на родите-

В защита на семейството

дежда“ от 12 юли 2010 г. неслучайно избира празника на блажените родители на света Тереза от Лизьо - семейството Луи и Зелия Мартен. Съпрузите Мартен тепърва ще бъдат вдъхновение за много миряни и духовни пастири, когато става дума за ценностите на християнското семейство. Ще цитираме няколко откъса от „Семейството и младежта - една надежда“:

[3] Семейството представя идеала за света, в който се стремим да живеем, но понякога то е също и крахът на този идеал или трудността за неговото постигане... Искам да отправя към всички семейства - каквото и да е тяхното положение - послание на надежда и насърчение. Искам също да подчертая, че Откровението на Христос ни позволява да разберем в дълбочина какво е изложено на риск в семейството и да намерим нови сили, за да го живеем дори сред нашия сложен и увреден свят.

[22] За нас, християните, съюзът на мъжа и жената в единствен и окончателен брак е не просто отговор на социална нужда. Той притежава едно безкрайно по-красиво и по-богато измерение: изявява Божията вярност към Неговия завет в сърцето на най-интимния човешки опит. Християнската вяра позволява да се освети изключителната дълбочина на любовната връзка между съпрузите. Те се отдават изцяло един на друг в съюз, който само смъртта може да отмени. Този дар един към друг, с цялото си съществуване, с тяло и душа, актуализира в условията на човешкия живот един аспект на връзката на Бог със света: Бог е дар, Той се дава изцяло...“

[25] Тази положителна визия за съюза на мъжа и жената прави от техния брак едно от седемте тайнства, чрез които Бог изявява Своето присъствие в човешката история види-

лите или на онова, което биха желали да бъдат, а да се поставят те в служба на уникалната индивидуалност на всяко дете, за да му позволят да намери своя собствен път.

[45] Успехът на тази инвестиция се основава на факта, че един мъж и една жена притежават достатъчно силна и решителна любов, за да се свържат окончателно един с друг... Когато подготвяме един брак, задаваме на бъдещите съпрузи въпроса: „Решени ли сте да се ангажирате завинаги един с друг?“ И много често чуваме в отговор: „Не мога да кажа какво ще направя, ако се появят събития, които не познавам.“ ...Бог не иска от нас застраховка срещу всички рискове за здравето, нито срещу всички рискове за верността, а да знаем какво искаме ние самите, какъв е нашият свободен избор. Не е все едно да встъпиш в брак, включвайки неуспеха като обикновено правило, или да кажеш: „Ние наистина искаме да успеем.“

[70] Християнската представа за семейството не е „изтърган модел“. Спокойно можем да твърдим, че й предстоят добри дни. Това, че обществото трудно признава, че семейството му е необходимо, за да се обнови, за да добие и формира нови поколения, способни да се включат свободно и силно в изграждането на бъдещето, е съвсем ясно; и все пак то не отнема нищо от факта, че онова, което позволява на човека да израсне спокойно и правилно, е любовта на неговите родители - любовта, която му дават, но и любовта, която отдават един на друг... Любовта на съпрузите не е само ред от емоции, тя е извор на живота, тя изгражда света, въвежда в него всяко ново човешко същество, укрепва обществото... Носи обещанието, че чрез Божието всемогъщество, любовта е основната сила в този свят.

Мирски Кармил

Кампания на „Каритас“

Подкрепете един самотен и болен възрастен човек. Дарение от 60 лв. ще му осигури домашни грижи за един месец.

Подкрепете усилията на „Каритас“ в предоставянето на домашни грижи на 400 болни и самотни възрастни хора!

Изпратете SMS с текст DMS CARITAS на кратък номер 17 777

за всички мобилни оператори. Цената за един SMS е 1.20 лв. с ДДС.

Фонд за финансиране на правната защита на жертви на трафик на хора

Жертвите на трафика са хора, чиито изконни права са грубо нарушени. Тяхната цялост и достойнство са накърнени по особено жесток начин. Хората, станали жертва на трафик, имат право на адекватна и компетентна юридическа закрила, която струва скъпо и в повечето случаи те не са в състояние да си я позволят.

Именно затова с помощта на доброволци и спомоществователи „Каритас“ - Русе, създаде Фонд за финансиране на правната защита на жертвите на трафик на хора. Целта ни е чрез набраните финансо-

ви средства да осигурим качествена правна защита на пострадалите. Ние вярваме, че те имат право да потърсят своите конституционни права и да получат подкрепа

и закрила както от страна на държавата, така и на обществото.

Моля подкрепете фонда чрез изпращане на SMS с текст на латиница DMS ANTITRAFIK на единен дариителски номер 17 777 (за абонати на GLOBUL, VIVACOM и M-Tel). Цената на един дариителски SMS е 1,20 лева с ДДС. Повече информация може да намерите на www.dmsbg.com.

Снимки от беатификацията

Други чудеса на Йоан-Павел II

От стр. 1

каква надежда поради слабите органи и напредналите метастази, дори не препоръчват операция. Въпреки това тя е извършена, но състоянието не се променя, а даже се влошава. Тогава родителите приемат експериментирания на нови американски лекарства, но това още повече утежнява състоянието на детето. Накрая остава молитвата. Край леглото на малкия Давид те призовават помощта на Йоан-Павел II. Оттам и невероятната идея да отнесат немощно-

то дете на гроба на папата сънародник. Лекарите изрично забраняват, но детето силно желае това пътуване. Самолет, линейка и най-после носилката е пред гроба във ватиканската крипта. Ватиканската идея да отнесат немощно-

На стр. 6

1 Енцикликата Rerum Novarum

На 15 май 1891 г., т. е. точно преди 120 години, папа Льв XIII (1878-1903) оповестява поредната енциклика, известната Rerum Novarum. Тя влиза в световната история като първо послание на Римски първосвещеник, който в зората на зараждащия се либерален капитализъм третира „проблема за съдбата на работническата класа, който проблем ще бъде решен с помощта на разумна или без него“ (Папа Льв XIII). Енцикликата предизвиква изключителен интерес по света, включително и в България. Както съобщава списание „Поклонник“ в брой 158, за да задоволи този интерес през април 1931 г. отец Тимофей Янев превежда енцикликата. Освен този превод притежаваме превода и на Драгомир Люленов, който го представя като притурка към своя труд „Християнският синдикализъм и Социалната проблема“.

Естествено възниква въпросът - защо Католическата църква се нагърбва с отговорността да участва в острите борби за разрешаване на сложните и белязани с драматизъм взаимоотношения между бедни и богати, между пролетарии и капиталисти? Нали далече преди появата на енцикликата тези взаимоотношения бяха обект на разгорещени дебати, предложения, прокламации на комунистическия Първи и Втори интернационал, на Комунистическия манифест, на том I на „Капиталът“, в който Карл Маркс (1818-1883) излива основите на научния социализъм. Да, наистина защо?

Да си припомним събитията около Парижката комуна от 18 март до 27 май 1871 г., обогрили с работническа кръв барикадите. Освен политически комуната бе белязана с отпечатъка и на класовата борба. Да си припомним световната икономическа криза през 1884 г., предизвикала бунтове на пролетариата, а в Съединените щати и кървави сблъсъци; да си припомним всеобщата стачка на лондонските докери, в резултат на която компанията фалира. Същата година, т.е. през 1889 г., е общата стачка на миньорите, първа в историята на Германия, която разтърси властта и лично кайзер Вилхелм II (1859-1941) приема делегация на стачкуващите; в гр. Фурми (Франция) през 1891 г. първомайската манифестация на работниците въпреки героизма на енорийския свещеник, застанал между редиците на манифестиращите работници и готовите за стрелба войници, завършва с човешки жертви. Въпреки тези и много други подобни събития двадесетилетието 1871-1891 се характеризира с възхода на идеите на Комунистическия манифест от 1848 г., на Първия интернационал от 1864 г., с лозунга на Втория интернационал от

1884 г. „Пролетарии от всички страни, съединявайте се!“, идеи, лансирани от Карл Маркс. Възходът на тези идеи се оказва само етап от борбата за разрешаване на социалния проблем, който и до наши дни остава неразрешен. Тъй че Католическата църква бе длъжна да вземе отношение по проблема, като прокламира пред света и пред човешките с добра воля своето становище по него. И наистина, преди 120 години се налагаше да бъдат отхвърлени не антиклерикалните призови на Шарл Фурие (1772-1837) и на Пиер-Жозеф Прудон (1809-1865), а да бъдат оборени атеизмът и материализмът, основни компоненти в доктрината на Карл Маркс за нейното разрешаване. Предугаждайки опасността от подобна доктрина за обществения мир, в енцикликата „Quod Apostolici Muneris“ (1878) папа Льв XIII осъжда „сектата на тези, които под различни, почти варварски наименования - социалисти, комунисти, nihilисти - полагат усилия да разрушат устоите на гражданското общество“.

От това становище на папа Льв XIII възниква реалната възможност Църквата да вземе дейно участие при разрешаването на социалния проблем. Реакцията е светкавична: „Ако ние не спечелим работническата класа на наша страна, врагът (разбирай Католическата църква) ще я спечели!“ - с революционен патос е лансирано предупреждението. И за да бъде то подсилено, в обществено пространство се разпространява обвинението, че Църквата отхвърля социалната справедливост, забулена от каритативната й дейност в индивидуален план. Като основен аргумент се изтъква благотворителната мисия на монашеските ордени и общества, които (следващото пояснение е пренебрегнато) осъществяват дейността си със завидна пожертвователност в помощ на гладуващи - монасите францисканци и блаженият Фредерик Озанам, на болни - свети Иван Божи, на изоставени старци - свети Викентий от Паула, на скитници - свети Беноа-Жозеф Лабр, на изоставени новородени - света Луиза дьо Мариак, на пленници - свети Иван Мата, на бедни деца без образование - свети Иван-Кръстител Салски, на отхвърлени от обществото - блажена Майка Тереза от Калкута, и т. н.

Тази всеотна каритативна дейност води своето начало още от първия ден на основаването на Църквата с учредяването на дяконската институция в лицето на архидякон Стефан, на събранията му Филип, Прохор, Никанор, Тимон, Пармен и Николай (Деян., 6, 3-5), които поемат грижата за материалните потребности на Божиите чеда, т. е. на всеки човек. На тази своя мисия Църквата няма да изневерява през вековете, както и до свършека на света, независи-

мо от структурните промени в политическия, социалния, духовния и културния живот в обществото. В основата на мисията й неизменно и неотстъпно лежи любовта й към човека, към всеки човек, защото „любовта към ближния открива своя източник в любовта към Бог. Извън това тя е задължение за всеки християнин, а тъй също и за цялата християнска общност“ (Папа Бенедикт XVI, „Бог е любов“). Тази е великата истина на християнството.

В началото на XIX в. на световната сцена се появява алчният образ на либералния капитализъм, който закономерно предизвиква раждането на пролетариата и на социалния проблем. Разрешаването именно на социалния проблем с все още неизвестни участници открива нова епоха, непозната в

историята на човечеството с последиците си. В обвиненията си напълно тенденциозно враговете на Църквата пропускат факта, че до началото на XIX в., когато капитализмът и пролетариатът се изправят един срещу друг в жестока битка, понятието „социален проблем“ е синоним на братолюбие, благотворителност и солидарност. Вярна на поверената й от Учителя Христос мисия за духовно и материално добруване на човека, Католическата църква не остава пасивен наблюдател при нововъзникналите социални взаимоотношения в обществото.

Ето и отговора на въпроса: Защо Католическата църква се нагърбва с отговорността...? Отговорът може да бъде само един - защитаване не само на духовната, но и на материалната участ на човека и на обществото като цял от гледна точка на Християнското благовестие. А защита означава грижа!

През XIX в. по силата на законите за развитие на обществото Църквата е изправена пред дилемата: ще открие ли разликата между социална реформа и традиционна каритативна дейност? Ще осъзнае ли разликата между човека работник и човека в нужда? Ще сътвори ли добре различена социална доктрина, ал-

тернативна на утопичната марксистка атеистична социална доктрина за материално равенство в обществото? Ще съумее ли да охладни необуздания ламтеж на капиталистическата класа за богатство, охолол живот и политическа власт, която чрез притежаването на средствата за производство получава възможност да експлоатира пролетариата и селския труженик?

Отговорите на така поставените въпроси ще се окажат правилни или не едва след осъзнаване от страна на Католическата църква на съществуването на социален проблем в условията на зараждащия се капитализъм. Ако прелистим обаче някоя и друга страница от историята на Църквата, ще констатираме, че тя върви с времето, адаптира се към най-разнообразни човешки и социални реалности, така че осъзнаването на съществуването на социален проблем бе въпрос на време.

И наистина процесът на осъзнаване стартира през 1822 г., когато на световната сцена се появява уродливият образ на капитализма и на онеправдания, зависим от него пролетариат. Разбира се, процесът е труден, забавян от противоборства, от съмнения демагози да изпълзват тежкото материално положение на работническата класа за постигане на свои политически цели - факт, многократно появяващ се в историята. Все пак той прониква в средите на духовенството, писателите, индустриалците, журналистите, обществениците, политиците,

както и сред част от аристократите, всички те верни чеда на Църквата. Заедно с тях в ежедневното на XIX в. се появяват понятията католически синдикализъм, социално католичество, християнсоциални съюзи, католически работнически сдружения. Основават се Католическо сдружение за социални науки, Римски кръжок за социални проучвания, което изигра първостепенна роля за разпространението на идеите на енцикликата „Rerum Novarum“. Двама членове на това сдружение са бъдещите светци Контардо Ферини и Джузепе Сарто, който от 1903 до 1914 г. е известен под името папа Пий X. В началния период на процеса две имена привличат вниманието ни: свещеникът бунтар Фелисите дьо Ламене (1782-1854) и виконт Франсоа-Рене дьо Шатобриан (1768-1848), двама талантиви писатели и ангажирани общественици. Те водят списъка на дейците, които с основание приемаме за предтечи на социалната доктрина на Католическата църква.

С разразилата се през 1817 г. световна икономическа криза положението на работническата класа става буреносно. По този повод Фелисите дьо Ламене, издател на в. „Drapeau blanc“ („Бяло знаме“), пише: „Отношението на съвре-

менното общество към бедния се определя от степента на ползата, която може да бъде извлечена за определено време от тази работна машина - човека... Скоро ще видите до какви изстъпления ще стигне човешката омраза. Бедният се превръща в роб на машината и само срещу комат хляб ще е заставян да работи във фабриката. Нима този човек е свободен? Нуждата го превръща във ваш роб!“

В същото време Шатобриан, потресен от злочестието на работниците, предсказва, че огромното неравенство спрямо условията на живот и спрямо материалното състояние в обществото ще застраши устройството му. И продължава: „Ще настъпи време, в което не ще се разбере как така даден човек притежава един милион доходи, докато друг няма какво да си плати обяд. От една страна, няколко души притежават несметни богатства, от другата - безчислени безименни човешки маси, осъдени на глад. Няма да закъснее денят и селският труженик ще пита земевладелеца защо се разхожда с ръцете на кръста, облечен в син редингот, докато той, селският труженик, има само една памучна риза на гърба си? Нима трябва - за да се поддържа редът - пред всеки завод да се изпраща въоръжен отряд?“ А поетът Анри-Огюст Барбие (1805-1882) в стихосбирката „Философски писма“ задава въпросите „Защо освен нас други обират жътвата, която поливахме в нивята с потта на мазолестите си ръце? Защо да не можем да живеем под сламената покрив и да вкусуваме от обикновените земни блага?“ Мълчаливи въпроси, излети като стародавна песен, звучаща като предсказание за бъдещо нещастие, защото „силните на деня“, унесени в своя егоизъм, забравят, че „когато остават основите на храма да се рушат, зданието се срутва и с него всичко се сгромолясва“.

С тези предсказания стартят е даден. Ламене и Шатобриан откриват маратона към разрешаване на социалния проблем. Последователи поемат щафетата. Те, предтечите за оформяне на принципите на социалната доктрина на Католическата църква, ще изграждат дейността си върху становището на папа Пий IX (1846-1878), изразено в атакувания от враговете на Църквата „Syllabus“ (1864). В този документ папата заявява: „Учението на Църквата не е против материалното добруване и интересите на обществото, а то осъжда необуздания стремеж към трупане на богатства.“ През 1885 г. в енцикликата „Immortale Dei“ папа Льв XIII ще потвърди това становище, основано на Христовото благовестие.

(Продължава в следващия брой)
НАБЛЮДАТЕЛ

5 ИСТИНА
VERITAS
Брой 5 (1450)
май 2011 г.

Още нещо към помагалата за практиките на Мариината набожност

Едно от цялостно и добре замислените издания с молитви и песни за Дева Мария е книжката "Marienlob". Нейната поява е плод на засиления интерес на поклонниците към Алтютинг - известен поклоннически център в Горна Бавария. В 1974 г. в Алтютинг се събират 12 000 души и число то им нараства всяка година. Поражда се необходимост от уеднаквяване на молитвено-песенния репертоар за вярващите, идващи от различни краища на Германия и Европа.

В 1975 г. институт "Марианом" се заема да подбере най-известните молитви и песни от различните области в Германия. Епископ д-р Рудолф Грабер подкрепя тази инициатива и помага за осъществяването ѝ. Материалите се подреждат и се издава книжка джобен формат с мека, пластична подвързия, за да бъде удобна за носене и да се ползва при всякакви обстоятелства.

Репертоарът в книгата е разпределен в осем части. В началото на всяка част заглавието указва на определената тематична насоченост. Мариината набожност се представя в различни ракурси - като прослава, като Майка на Църквата, като помощница и т. н. Наред с молитвите е публикуван и музикален материал, като песните са дадени едногласно, включително с различните варианти, където има такива. Една минимална част от песните са публикувани с хармония - тригласно и четиригласно. Това дава възможност на канторите, ако съпроводжат инструментално пеенето, да хармонизират мелодиите според познанията и вкуса си.

Първата част от книгата носи заглавието "Мария - Божията майка". Подразбира се, че тук са публикувани най-разпространените и задължителни молитви - Ангелорум, Аве Мария, Магнификат с антифони, литании, Реджина чели, Салве Реджина и т. н.

Музикалният материал се състои от строфични песни, предимно от бароковата епоха, песни контрафакта¹, една прочута стара коледна песен - "Es ist ein Ross entsprungen", песни от епохата на романтизма. Специално трябва да се отбележи тригласната версия в началото с Ангелорум, Аве Мария и Поздрава на света Елисавета - и трите молитви, навързани в едно песнопение.

Втората част на книгата е замислена със следното заглавие: "Чрез Мария към Исус". Тук има текстове за медитация, насочени към личността на Божия син. Предвижда се антифонната форма на моление. В тази част са отпечатани молитви на папа Павел VI

и преработки на молитви на свети Луи-Мари де Монфор. Литаниите в тази част са: за Пресвето Сърце Исусово, за Светото Име Исусово, за скъпоценната Кръв Христова и за светата Евхаристия. Песните във втората част на книжката са малко и част от тях са нови - от началото на ХХ в. Мелодията на една от песните, посветени на Сърце Исусово, има необосновано развитие, в средата се явява лишена от смисъл модулация, предполагаща акорда на трета степен (Т III)², а след това рязко се завръща главната тоналност. Липсата на квадратна структура³, прави песента трудна за осмисляне и запаметяване.

Третата част е със заглавие "Преданост към Мария". Подборът на молитвите и песните тук отразява голямото събитие от 8 декември 1942 г., когато папа Пий XII посвещава човечеството на Непорочното Мариино сърце.

Песните са подбрани из бароковия църковен репертоар. Има частни молитви за посвещаване на семействата на вярващите, литания на Непорочното Мариино сърце и комплект от часови молитви по подобие на манастирските, без четива от псалмите. Формата на всяка часова молитва за този случай е следната: кратка колективна молитва за начало, в която се призовава Мария за помощ, хвалебна песен и заключителна молитва.

Четвъртата част е посветена на "Мария - знак за човечеството". Тук най-значимата песен е лурдската - позната навсякъде. Публикувана е с шест варианта текст, всеки вариант с по 10 строфи. Има и втори музикален вариант с призивен характер, равномерно ритмично движение и 17 строфи текст.

В четвъртата част се предлага броеница със 7 групи тайнства - за адвентното време, за Исусовото детство, за скрития живот на Исус в детството Му, за откриването на Исус в света, за мъките Христови, за славата Христова и за царството Христово. Сравнението между така публикуваните тайни и общоизвестните, повсеместно практикувани, установява, че: втората група тук съвпада с първата от общоизвестните - радостните тайни, а петата и шестата група в тази книга - с втората и третата от известните - скръбните и славните тайни.

Една литания е предвидена като заключение към тайнствата, която съществено се различава от Лауретанската. Тя е по-кратка - от 10 възгласа, а отговорът е Аве Мария - по припева на лурдската песен. Този припев се предлага хармонизиран тригласно и четиригласно.

Освен описаното дотук в четвъртата част има още дълга антифонна молитва от папа Пий XII по повод Успение Богородично, текстът на Магнификат на немски, молитва на 12-звездния венец на Ма-

рия, която се практикува по начин, подобен на броеницата. По-нататък е даден текстът на една рядко срещана броеница с 18 групи тайни, наречена "Нова". Тя е практикувана от пеши поклонници от братството на "Скъпоценната Христова кръв" в Кьолн-Полц-Урбах.

"Мария - помощница на християните" е заглавието на петата част в книгата. Тук делът на песните е съществен. Те са предимно от ХІХ в. - епохата на романтизма. Две молитви - кратка и дълга "O, Maria hilf" следват след песните. Има и молитва, която се казва пред чудотворната икона в поклонническите центрове както и други молитви.

В шестата част "Мария - утешителка на наскърбените" песните са от ХХ в. Позната у нас е "O, звезда морска", придобила широко разпространение чрез Австрия. За лекото ѝ запаметяване спомага ясната мелодика и ритъм. Наред с молитвите за различни случаи акцентът в тази част на книгата пада върху една медитация за Седемте скърби на Дева Мария.

Следващата, седма част - "Мария - Царица на небето и земята", съдържа разнообразен музикален материал - една преработена строфична песен от късната епоха на григорианския хорал, песни от бароковата епоха, от романтизма и началото на ХХ в. От тях известни у нас са: една песен "Салве Реджина", "Нежна царице" в два варианта (първият е известен у нас) и "Царица на броеницата". Молитвите са малко на брой, но по-обширни.

Осмата част - "Мария - Майка на Църквата", започва с изложение на песенния материал. Една от песните - от ХХ в., е с нелогично развитие на мелодията - две малки изречения⁴ по 6 такта и 4 такта като кода⁵ - в случая припев. Под-

готовката към припева - края на второто малко изречение, интонационно би могла да отведе към друг вид мелодика с низходящо движение.

Интересни от музикална гледна точка в осмата част са две песни - неособено известни в Германия - едната с Алилуя-построения, а другата - стара поклонническа песен от Алтютинг. И двете са от края на ХVI и началото на ХVII в., като втората е от типа лайзен⁶. Молитвите след песните са кратки.

Осмата част всъщност не е края на книгата. Следва още един общ раздел с публикувана меса за Дева Мария с една евхаристийна молитва, ананезата на която припомня смъртта и възкресението Христово.

Тук музикалният материал, предназначен за литургията, е голям по обем и разностранен. Първата меса е с части от различни автори и периоди, но умело подбрани в комплект, така че да се постигне единност в интонационно отношение между частите. Следващата меса е известната и у нас на Шуберт. Следват De Angelis и песнопението Pange lingua, а след тях - още седем строфични песни от различни епохи.

В края на книгата има още едно допълнение под заглавие: "Мария, годенице на Свети Дух, моли се за нас!". Песните тук са повече, отколкото в другите части, някои са взети от църковни молитвени книги, други са нови, по-малко известни. Съдържанието им е насочено към Свети Дух и ангела пазител. Секвенцията "Veni Sancte Spiritus" е в немски превод, има литания на Свети Дух, молитви към ангела пазител, към свети Йосиф - за закрила на семейството, литания на свети Йосиф и една неизвестна за нас литания на клаузурните братя.

Книгата завършва с два ви-

да Кръстен път - първият е общоизвестният, а вторият - с Мария. Текстът на втората версия, непозната за нас, всъщност е моление на вярващите към Мария. Във всички спирания обръщението е към Божията майка. Отправените молитви към нея са за сила и твърдост на молещите в следване на пътя на Христос към Голгота. Наред с това изразено е съпричастие към нейната мъка и мястото ѝ в трагедията на Голгота.

В заключение може да се обобщи, че книгата е един полезен труд, който предлага богат избор от молитви и песни за Мариината набожност. Целият репертоар, публикуван от издателите, дава възможност за опознаване на тази набожност за един около 100-годишен период - за това каква е била тя, как се е развивала, в какви аспекти е била схващана ролята на Божията майка. Наблюдението ще ни даде поглед не само върху словесния стил на молитвите и музикалните предпочитания на поклонниците, но и като богословско разбиране, променящо се в зависимост от променящия се живот.

Майя ХИЛДЕГАРД

БЕЛЕЖКИ:

1. **Контрафакта** - поставяне на различни по съдържание текстове на една и съща мелодия.

2. **Акорд на трета степен** - мажорно трезвучие с тоническа функция - (като главното на I степен), придава особен колорит на мелодията и се нарича още тоника на трета - TIII.

3. **Квадратна структура** - когато музикалната мисъл се дели на четен брой тактове - 2, 4, но след това на 8 такта. Тази форма се спазва най-често в класическата музика.

4. **Малко изречение** - полузавършена музикална мисъл. Обикновено фразата завършва с тонове с доминантова функция - степените V, VII, II и т. н.

5. **Кода** - заключение.

6. **Лайзен** - строфична песен на национален език, при която в края всяка строфа завършва с Kyrie eleison.

Други чудеса на Йоан-Павел II

От стр. 4

ките служители помнят вечерта на 29 август 2006 г., тъй като трябва да затворят базиликата. Болното дете и родителите се молят и искат невъзможното. Давид не казва нищо, но преди да се отдалечи от мраморната плоча на покойния папа, се усмихва. Когато вече са на площад „Свети Петър“, момчето иска да слезе от носилката! Невероятно, но факт - то само отива към центъра на площада. След завръщането си в Гданск родителите искат обяснения от лекарите. След година анализи и проверки специална медицинска комисия обявява пълното излекуване на тумора на бъбреците по необясним начин.

За едно от предполагаемите чудеса чрез небесното застъпничество на бъдещия бла-

жен разказва и италианският журналист Андреа Торниели, един от биографите на Йоан-Павел II. Чудото е станало още по време на неговия почти 27-годишен понтификат. Случаят е известен преди смъртта на папа Войтила, тъй като майката на малкия Франческо - страдащ от имунна недостатъчност - е негова колежка от Северна Италия и във Ватикан. Организмът на момчето непрекъснато отслабва поради различни инфекции, стигайки дори до загуба на слуха и проблеми в говората. Лекарите специалисти не виждат разрешение. Тогава майката - дълбоко вярваща католичка, решава да поиска „изключителна“ среща с Йоан-Павел II. Така Франческо и родителите му са поканени да присъстват на литургия в частния параклис на папата, а след това разговарят на чети-

ри очи. Всъщност не разговарят за болестта, защото Йоан-Павел II само дълго гледа момчето в очите, а след това бащински го погалва. За този момент Франческо разказва, че е усетил „особена топлина“ и веднага се е почувствал добре. Но дори думите му да будят основателно съмнение, фактите говорят: организмът укрепва, започва да спортува, изцяло се променя. Контролните медицински прегледи констатира, че той е напълно здрав. В благодарственото си писмо до Йоан-Павел II пише: „За първи път видях един светец. Видях как се молеше на Исус. Видях всички проблеми на света, стоварени върху прегърбеното му тяло. Благодаря ти, че ме излекува. Отсега нататък ще моля светата броеница и Дева Мария, за да оздравееш.“

6

ИСТИНА
VERITAS

Брой 5 (1450)
май 2011 г.

През последните 20 години отношенията между Православната църква и Римокатолическата църква минаха през сериозни изпитания, произтичащи от новата политическа ситуация. Падането на Берлинската стена през 1989 г. символизира края на конфронтацията между двете социално-политически системи и началото на създаването на единно европейско пространство. Новите процеси се отразиха върху живота на Църквите и извадиха наяве отдалечени противоречия между православието и католицизма, но в същото време поставиха и нови задачи, които изискват съвместно търсене на решения.

Богословският диалог между Православната църква и Римокатолическата църква започнал в Смесената международна комисия през 1979 г., в съответствие с декларираната програма трябваше да започне от елементите, обединяващи Православната и Католическата църква, за да се развива в положителна насока. Както отбелязват съставителите на програмата, „може да се надяваме, че по този начин ще бъде възможно последователно и поетапно да се премахнат някои препятствия, които противостоят на подновяването на съвместния живот на нашите две Църкви“. От 1980 г. до 1988 г. работата на смесената комисия беше наистина посветена на последователното разглеждане на въпросите на тайнствата и на сакраменталната природа на Църквата. Въпреки че изучаването на тези въпроси ставаше в спокойна атмосфера и приличаше на академично изследване, още в първите етапи на диалога се проявиха противоречията между православната „евхаристийна еклесиология“, фокусирана върху концепцията за местната Църква, и католическата еклесиология, носеща универсален характер.

Започналите в края на 80-те години на миналия век в Източна Европа бурни политически процеси пренесоха православно-католическия диалог в полето на реалния живот. Възраждането на структурите на Католическата църква от източен обред в Украйна и Източна Европа (например Румъния), което бе придружено от открит конфликт с православните и от насилствени действия - завземане на храмове, насилие срещу свещеници и др., отново повдигна остро въпроса за историческия проблем в православно-католическите отношения - униатството. Тясно свързан с него е и вторият основен проблем в отношенията ни - проблемът за прозелитизма. С провъзгласяването в бившия Съветски съюз на свободата на съвестта и вероизповеданията някои католически институции, движения и общности бяха склонни да разглеждат Русия като свободно поле за мисионерска проповед и обръщане в католическата вяра.

Така че не се получи „последователно и поетапно“ разглеждане на богословски въпроси, както бяха планирали авторите на програмата, а новата ситуация ни принуди да не говорим за това, което обединява Православната църква и Римокатолическата църква, а по-скоро за това, което ги разделя.

Независимо от това обсъждането на различията ни е на качествено друго ниво в сравнение с времето преди Втория ватикански събор. От двете страни има желание за конструктивен диалог и съвместно търсене на решения на проблемите, дошли като наследство от ве-

ковете на разделение и взаимна враждебност между Изтока и Запада. Ново постижение по пътя към взаимното разбиране стана документът на Съвместната богословска комисията „Униатството като начин за обединяване в миналото и за търсене на пълно единство в настоящето“ (Баламанд, 1993 г.), в който представители на Православната църква и по-важното на Католическата църква се съгласиха, че униата не може да се разглежда като начин за постигане на единство, тъй като в хода на историята е допринесла само за по-голямо разделение между Църквите. И въпреки че документът не сложи край на продължаващото напрежение например в Украйна между Московската патриаршия и католиците от източен обред, той все пак свидетелства за значителна промяна в отношението на Католическата църква към православието и освен това осъжда всички форми на прозелитизъм и предлага практически препоръки за преодоляване

ки общности. А това има важни практически измерения.

След доста дълго прекъсване успяхме да възстановим богословския диалог и да пристъпим към разглеждане на може би основния въпрос за двете Църкви - за ролята на Епископа на Рим в църковното общение през първото хилядолетие. След две пленарни заседания по този въпрос стана ясно, че безпристрастното и детайлно проучване ще изисква още дълго време.

Междувременно православни и католици срещат същите предизвикателства, които съвременната епоха хвърля пред традиционния начин на живот. В този случай не става въпрос за богословски въпроси, а за настоящето и бъдещето на човешката общност. Точно това е област, в която православни и католици могат да си взаимодействат без вреда за църковната им идентичност. С други думи, без да сме структурно една Църква и независимо от всички богословски и църковни разли-

проблеми, с Катехизис на Католическата църква, почти навсякъде ще забележите съпадане на позициите. Това предполага, че можем да обединим усилията си, за да защитим заедно традиционните ценности. Радвам се, че в тази насока вече имаме конкретно сътрудничество. От 2008 г. по инициатива на Руската православна църква и в сътрудничество със Съвета на европейските епископски конференции се провеждат православно-католически форуми, които представят общата позиция на нашите Църкви по актуални въпроси.

Друга важна област за наше възможно сътрудничество е защитата на християните от дискриминация. Както правилно отбеляза в своето новогодишно послание папа Бенедикт XVI, в днешно време християните са религиозна група, която е най-преследвана заради вярата си. За съжаление ние говорим не само за държави, където християните са малцинство, а често и за страни с дър-

държана и от други европейски държави именно благодарение на активната позиция на християните в тях.

В европейските страни с католическа традиция върващите все по-често заемат активна гражданска позиция за защита на своите права. Например демонстрации срещу дискриминацията на християните се състояха на 7 март в Загреб и на 12 март във Франкфурт. Смятам, че ситуацията в Европа до голяма степен ще определя ефективността, с която Църквата може да влияе на положението на християните в държави, където те са малцинство. Неблагоприятна е ситуацията в Ирак - страната вече е напусната от половината от християнското население, в Египет, Индия, Пакистан, Индонезия. Медийните съобщения, че в края на 2010 г. и началото на 2011 г. в Иран с цел сплашване на християнската общност са извършени множество репресии и вълна от арести на десетки невинни хора, които все още са в затворите. Има тревожни сигнали и от Етиопия - на 7 март са били разрушени 59 християнски черкви и 28 къщи на мирни жители.

При тези обстоятелства ние не може да не подкрепим резолюцията, приета от Европейския парламент на 20 януари 2011 г. - „Относно положението на християните в контекста на религиозната свобода“, както и изявлението на Комитета на вършните министри на ЕС от 22 февруари, което изразява „безпокойство от нарастващия брой на прояви на нетолерантност и дискриминация спрямо религиозните малцинства, които се проявяват в частност в насилие и нападения над християни“. Много от решенията на Европейския парламент и на Комитета на вършните министри на ЕС са в резултат на активната работа на Християнските църкви в тази насока...

Православни и католици днес трябва да се приемат помежду си не като съперници, а като съюзници в защита на правата на християните. Ние имаме общо поле за мисионерска работа - модерна Европа, която е загубила своите религиозни, нравствени и културни корени. От нашите съвместни усилия зависи бъдещето на християнството през третото хилядолетие.

Из изказването на Волоколамския митрополит Иларион, председател на Отдела за външни църковни връзки на Московската патриаршия, пред IV международен конгрес „Място на срещата - Универсалната църква“, 19 март 2011 г., Вюрцбург (Германия)

Б.р.: За повече подробности вижте на:
<http://www.patriarchia.ru/db/text/1433291.html>

Отношенията между православни и католици 20 години след падането на Берлинската стена

на конфликта.

През юбилейната 2000 г., когато Католическата църква публикува декларацията Dominus Iesus, Юбилейният архиерейски синод на Руската православна църква прие документ, озаглавен „Основни принципи за отношенията на Руската православна църква към неправославните“. Между двата документа може да бъде направена интересна съпоставка. Католическата църква в Dominus Iesus и Православната в „Основни принципи за...“ виждат себе си като истинни Христосви църкви, които притежават пълнотата на Божията благодат и средствата за спасение. В същото време нито Католическата църква, нито Руската православна църква отричат наличието на елементи на спасителна благодат в християнски некатолически или съответно неправославни общности. В „Основни принципи за...“ има и следната важна от тази гледна точка постановка: „Диалогът с Римокатолическата църква се е градил и ще се гради и в бъдеще, имайки предвид основополагащия факт, че това е Църква, която е запазила апостолската приемственост при ръкополаганията.“ Това признание предполага определен начин на поведение към католиците от страна на православните, и, разбира се, към православните от страна на католиците.

Наличието на добра воля от двете страни помогна за постигането на положителни резултати в нормализирането на православно-католическите отношения през последните години. Особено значими промени в тази насока се забелязаха след конклава през 2005 г., избрал кардинал Ратцингер за папа Бенедикт XVI, който е добре запознат с Православната църква. Например днес вече го няма агресивния прозелитизъм на нашата територия, появил се в началото на 90-те години на ХХ в. За сътрудничество с Православната църква се изказват и представители на католически енории, движенията и монашес-

кия, ние можем да намерим такива форми на взаимодействие, което да ни позволят съвместно да отговорим на предизвикателствата на съвременността.

Наричам тази форма на взаимодействие „стратегически съюз“ между Православната и Католическата църква. Идеята е, че заедно можем да помогнем да се утвърдят в общественото съзнание традиционните християнски предпоставки за семейството, за неразтрогаемостта на брака, за възпитанието на децата, за ценността на човешкия живот от зачатие до смъртта. В модерния свят тези понятия са подхвърлени на радикално преосмисляне и днес само православи и католици защитават традиционния начин на семеен живот.

Ако сравните например „Основни на социалната концепция на Руската православна църква“ (2000 г.), където се разглеждат множество морални и социални

ни и дълбоки християнски традиции. Някои западноевропейски държави се опитват да ограничат проявите на християнската вяра в обществения живот с аргумента, че трябва да се зачитат правата на другите вероизповедания и на атеистите. При такава положение са нужни съвместни действия от православни и католици за защита на християнската идентичност на Европа и на християнските традиции в европейската култура. В случая с решението на Европейския съд за недопустимост на разпятия в италианските училища (ноември 2009 г.) беше проявена такава солидарност и тя доведе до конкретни резултати. Московската патриаршия подкрепи протеста на Римокатолическата църква срещу решението, а Руската федерация - жалбата на правителството на Италия пред Голямата камера на Европейския съд. Жалбата бе под-

25 години от трагедията в Чернобил

участвали в разчистването след аварията

С конференции и срещи между държавни глави, както и с литургии в Киев в края на април беше припомнена 25-ата годишнина от катастрофата в Чернобил, която тази година доби още по-дълбоко значение след случилото се в атомната централа във Фукушима. В навечерието на годишнината Московският и Всеруският патриарх Кирил отслужи в Киев възпоменателна литургия в черквата „Свети архангел Михаил“, където бе издигнат монумент в памет на т. нар. ликвидатори - хората, дошли от цялата страна, за да участват в борбата с последиците от чернобилската авария: почистване на централата, на сгради, ули-

Литургия на патриарх Кирил за 800-те хиляди „ликвидатори“, участвали в разчистването след аварията

ци и селища; дошли да преместят със собствените си ръце радиоактивния материал. „Тези хора поднесоха на Бог най-големия дар, който може да направи човек: собствения си живот за другите“, подчерта патриарх Кирил по време на обряда. Председателят на асоциацията Чернобилски украински съюз Юри Андреев припомня, че общият брой на ликвидаторите е 829 хиляди, от които 356 хиляди са от украинска територия. От тях 219 хиляди са останали живи.

В нощта на 26 април 1986 г. в 23.58 часа местно време се чува първата от серия експлозии в четвърти реактор на атомната централа в Чернобил, изхвър-

лили в атмосферата радиация с еквивалента на повече от 200 ядрени бомби като тази над Хиросима. Радиация облъчи голяма част от Европа, а стотици хиляди бяха принудени да напуснат домовете си в най-засегнатите зони в Украйна, Беларус и Западна Русия. Но трагедията в Чернобил не е завършила: в саркофага на реактора са открити пукнатини и до 2015 г. е необходимо ново покритие. На международна конференция в Киев на 19 април бяха събрани 550 милиона от общо 740 милиона евро, необходими за изграждане на нов саркофаг върху останките на реактора.

„В изповедалнята не трябва да парадирате с култура, нито трябва да се разпростираме в обяснения, иначе ще разрушим това, което Господ върши.“ Това препоръчва отец Леополд Мангич, изповедникът на Божието милосърдие.

Изповядването при него беше бързо. Дори много бързо. Никога не се впускаше в обяснения, разяснения, думи. Научил беше от Катехизиса на свети Пий X, че краткостта е една от характеристиките за добра изповед. Въпреки това неговата изповедалня е за душите повече от четиридесет години особено пристанище в морето. Много бяха тези, които отиваха при него, усърдно го търсеха. Отец Леополд беше винаги там, дванадесет, тринадесет, петнадесет часа на ден. Изповядваше и разрешаваше *ovis et bovis*, т. е. на всички. За неговата обична деликатност, за неговото простодушие, уповащо се на безкрайното Божие милосърдие и действие на благодатта, която действа чрез тайнствата, са свидетели онези, които го познават. Неговата изповедалня - килия, е запазена и до днес такава, каквато е била, в съседство с черквата „Светия кръст“ в манастира на братята капуцини в Падуа. Една малка стаичка с малкото вещи, необходими за неговия живот: разпятие, чин за коленичене, икона на Девата, стола (б.р. - епитрахил), един стол. Дори бомбардировките от май 1944 г., които са разрушили черквата и манастира доземи, не са успели да разрушат нея. От многото разрушения единствено тази изповедалня остава по чуден начин невредима. Две години преди смъртта си (умира на 30 юли 1942 г.) отец Леополд, доверявайки се на свой приятел, предсказва бомбардировките, които ще поразят Падуа. „А този манастир - пита същият господин, - отче, и този ли манастир ще пострада?“ „За жалост и нашият манастир ще пострада много - отговаря отец Леополд. - ... Но тази килия - не, тя - не. Тук Господарят Бог е извършил толкова милосърдие към душите... трябва да остане като паметник на Неговата доброта.“

Леополд Мангич е провъзгласен за светец на 16 октомври 1983 г. Издигнат е на олтарите *vox roboris* - по гласа на роден. От смъртта до провъзгласяването му за светец са минали 41 години - една от най-бързите канонизации за нашите времена.

Роден през 1866 г. в Херцег-Нови, Бока Которска - Черна гора, Адеодато Мангич произхожда от виден род. Влизайки в семинарията на братята капуцини в Басано дел Грапа (Италия), взема името Леополд. Ръкоположен е за свещеник на 24 години и от този

момент нататък първо е във Венеция, после в Басано, Тиене, а през 1909 г. окончателно се установява в Падуа. Не прави нищо друго освен да изповядва. По мнението на своите настоятели той не може да прави друго - висок е 1,38 м, физически слаб, труден подвижен... Физически - една нула, а още повече, че „яде“ думите, като този дефект проличава най-вече когато се моли. Нещо несъвместимо с проповедническото дело на отците капуцини. Много пъти, си

Падуа, който от години не се бил изповядвал. Толкова бил объркан, че след като влязъл в изповедалнята, вместо да застане на колене, седнал на стола на свещеника. Отец Леополд не казал нищо и сам застанал на колене на мястото на каещия се и така изслушал неговата изповед. Такава била неговата деликатност - да не нарани ненужно чувствителната човешка същност. „Не се плаши, дори аз - брат и свещеник, съм много нищожен. Ако Господ Бог не ме

Бог е, Който действа

припомня един негов съратник, сам той се е чудеше как професорите в университета - важни, ерудирани хора, идват при него, „бедния брат.“ Всичко това той приписваше на Божията благодат, която чрез него, „жалък служител, пълен с дефекти“, прави добро на душите. Всички, които го познават, си спомнят за това негово смирение, пълно с признание и благодарност. В Падуа късно вечерта на Великден един млад свещеник среща отец Леополд, който едвам се държи на краката от умора след дълги часове из-

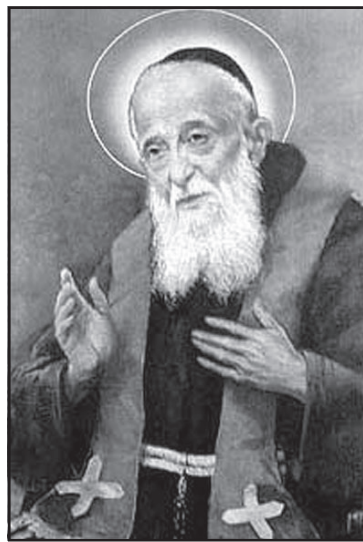
държа за юздите, бих вършил по-лоши работи от другите. Не се страхувай!“ На тези, които имат да изповядват тежки грехове и на които струва много да излеят душата си, казва: „Всички сме бедни грешници. Боже, имай милост към нас!“ Казва го с такъв тон, че човек веднага се чувства окрилен да се изповяда чисто-сърдечно. Често повтаря на каещите се: „Божие милосърдие надхвърля всяко очакване.“ Или: „Бог предпочита дефектите, които водят към просветление, пред надменната точност.“ „С нашите обяснения да не разрушавате онова, което Бог прави“, казва той на изповядващите се.

Вярвайки твърдо в ефикасността на благодатта, която сам Бог дава чрез тайнствата, по един въпрос отец Леополд е непреклонен - краткостта на изповедта. Вярно, понякога в ненатоварени дни се задържа с хората даже и половин час - било защото се интересува от учението или работата на вярващите, било защото го търсят като духовен наставник. Но изповедта като такава е винаги кратка. Покаяниците свидетелстват за неговата краткост и простота на думите. Един господин от Падуа пише: „Изповедта с отец Леополд обикновено беше много кратка. Той слушаше, прощаваше с не много думи, често на диалект - когато се обръщаше към лица неуки, или с няколко ключови думи, с поглед към разпятието, понякога - с въздишка. Знаеше, че дългите изповеди понякога са в ущърб на скръбта и често са повече от любов към себе си, отколкото заради придържане към поученията на християнството.“ В писмо до един свещеник отец Леополд пише: „Извинявай, отче, ако ми позволиш, извини ме... Но виж, ние в изповедалнята не трябва да парадирате с култура, не трябва да говорим за неща, надвишаващи способността на отделната личност, нито да удължаваме обясненията си, иначе с нашето неблагоприятие ще разрушим онова, което Бог извършва в тях. Бог и само Бог е Този, Който дей-

ства в душите! Ние трябва да изчезнем, да се ограничим да помагаме на това божествено вмешателство в тайните пътища на тяхното спасение и осветяване.“

Винаги отчето призовава своите покаяници да имат вяра, да се молят, да се доближават често до тайнствата. Излишно е да се посочва, че малкият брат в покаятелните наказания е много благосклонен и казва на онези, които го обвиняват, че дава лесно прошка: „Да, вярно е... После ще трябва аз да удовлетворявам за греховете... Но винаги е по-добре в чистилището, от-

светец, казват хората. Когато през 1923 г. настоятелите го преместват във Фиуме (днес Риека - Хърватска), падуанци се надигат и настоятелите бързо го връщат в Падуа. Дори младите братя го обичат. През 1910-а, година след пристигането му в Падуа, отец Леополд е назначен за настоятел на голямата семинария на капуцините - длъжност, от която бързо е освободен. Негов съратник разказва: „Подхранваше у семинаристите голяма любов и се държеше доста бащински с тях, окуражаваше ги винаги, насърчавайки ги в надеждата. Нашето правило беше много сурово. В един часа през нощта се ставаше да се чете утрешната, а през зимата, в големия студ, това струваше доста... А той мислеше за тези млади и бедни... Няколко пъти си спомням, че отец Леополд отиваше при главния настоятел, за да изтегли утрешната вечерта: „Настоятелю, виж, тази нощ ще бъде студено...“ „Но, отче, температурата не е паднала под нулата.“ „О, ама тази нощ ще падне... Да ги оставим да спят“, казваше на настоятеля. „Нека да почиват... ще я направя аз заради тях.“ Грижеше се те да бъдат здрави, да ядат добре, да не им се карат настоятелите заради някои недостатъци по време на обяда, както беше обичаят да се прави.“

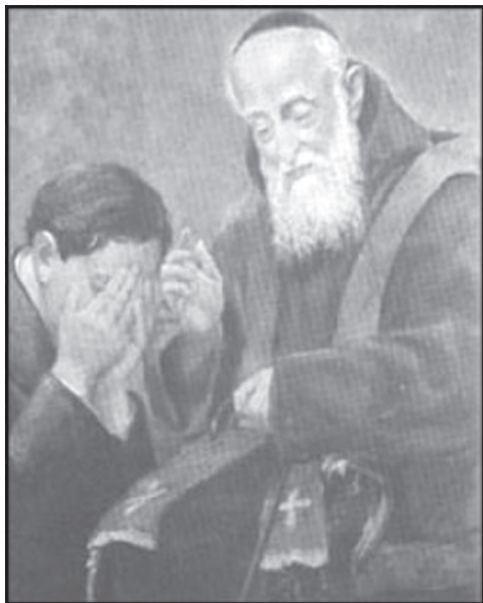
колото в ада. Ако този, който идва при нас да се изповядва, с даването на малко наказание след това ще трябва да ходи в чистилището, то като му дадеш голямо наказание, няма ли опасност да се отврати и да отиде в ада?“ И затова обикновено дава по три „Радвай се...“ и три „Слава на Отца...“. Малко дава на миряните, които са далеч от живота на Църквата, също малко и на душите, които по своето призвание имат много молитви през деня. Веднъж свещеник го попитал дали не е подходящо да удовлетвори желанието на едно добро момиче да носи на гърба си някаква тежест за покаяние. Отец Леополд веднага отговорил, че не е необходимо да удовлетвори това нейно желание. „Но извинявайте, отче, вие не я познавате. Не е каквато и да е душа. Тя е златна душа, сериозна...“ Светецът оставал все по-твърд в своето несъгласие. Другият обаче настоявал. Тогава благодарумният изповедник задал следния въпрос: „Прощавайте, ама... вие носите ли власеница?“ „Не!“ „Е, тогава? Скъпи отче, трябва да научим покаяниците да слушат Божиите заповеди. Достатъчно, достатъчно! Прищевките настрана!“

Великодушен е отец Леополд и при опрощаването на греховете - не го отказва почти на никого. А когато го прави в редките случаи, винаги после съжлява. Няколко дни преди да умре, един съратник го попитал: „Отче, има ли нещо, което ви е донесло много огорчение?“ Той отговорил: „Да! За жалост - да! Когато бях млад, в първите години на свещенството отказах разрешение три или четири пъти.“

Всички го познават заради неговата доброта - отец Леополд, благословения! Той е

Тогавашият главен настоятел на отците капуцини пише: „Знаейки колко много го обичам, той ми имаше доверие и често ми казваше: „Отец провинциал, ако ми позволите, вижте, да не тежките на съвестта на братята, най-вече на младите братя с предписания, които не са съвсем необходими, защото трябва да се спазват предписанията на настоятелите. Ако не са съвсем необходими, са примка за слабите... Извинете, извинете ме...“ С колко милосърдие, с колко любов е пълно сърцето на малкия брат даже към онези, които не го уважават, говори следният факт, който се отнася до семинарист, изгонен от манастира, защото извършил съзнателно тежки деяния. Разказва свещеник: „Отивайки в манастира, срещнах отец Леополд, който беше току-що излязъл от болница. Извика ме в изповедалнята си и ми се закле пред Бог да прибере този „бедняк“ и да помоли настоятеля да се отнася добре с него, за да запази онзи поне вярата!“ След това, заеквайки от време на време от чувствата, продължи: „Кажми, кажми на това бедно дете, че ще се моля за него. Кажми му, че утре по време на литургията ще се моля за него, даже... даже му кажми, че ще я служа цялата за него и ще го благославям винаги. Кажми му, че отец Леополд го обича много...“ Бях силно развълнуван да чуя едно сърце, така изпълнено с евангелско милосърдие. Само майките намират такива покаятелни изрази, когато един пропаднал син се отдалява от тях“. Но на някого тази безгранична доброта изглежда снизхождение и е начало на вирване на носата.

Съвсем очаквано започват и критиките за широтата, с която той се отнася към покаяниците, дори към най-упоритите в греха, спрямо щедростта на прошката. Укоряват го, че е

Ценен дар

На 25 март т. г. от Сериате (Бергамо, Италия) в София пристигна група от 11 души. Целта на тяхното пътуване бе желанието им да подарят на духовния център „Блажен папа Ронкали“ портрет на блажения папа Йоан XXIII.

Идеята да подарят този портрет на центъра в София бе плод на желанието им да продължат онова истинско приятелство, което самият папа Ронкали винаги е изпитвал към България и българския народ. Присъствието на тези приятели в София се дължи на искрената дружба, която се роди през лятото на 2006 г., когато за пръв път от същата енория у нас дойдоха 93 души, от които повечето бяха младежи, водени от отец Чезар, отговорник на младежкия център „Ронкали“ в Сериате.

Същия ден в център „Блажен папа Ронкали“ епископ Христо Проиков благослови картината, след което остана да поздравя лично всеки от гостите, особено художничката г-жа Матилде Суарди и нейния съпруг Фиоренцо, дошли специално по този повод.

Отец Йоан-Милен НАЙДЕНОВ

Портретът на блажения папа Йоан XXIII е с размери 1,30 x 0,90 м.

Група от Бергамо

23 май - Жана-Антида Туре

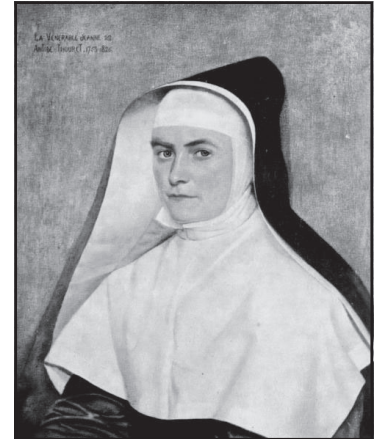
Светица на Франция и Германия

Времето на Френската революция от 1789 г. е период на изпитание за Католическата църква. Властта, която се установява във Франция след свалянето на монархията, започва жестоки репресии срещу Църквата. Много монаси, монахини и духовници загиват на гилотината, но има и отстъпници, които повече от страх, отколкото от убеждение полагат клетва за вярност пред революционната власт. И така духовенството се разделя.

Малко преди да избухне революцията, Жана-Антида Туре (родена през 1765 г. в Санчей, източно от Безансон) изявява желанието си да стане монахиня. С благословията на баща си отива в Лангре, където постъпва в манастира на сестрите викентинки. Трудностите за младата монахиня започват в 1790 г., когато на излизане от Париж е арестувана и отведена в манастира в Скайе при „революционни“ свещеници. Там тя отказва да вземе причастие, давано от духовници, положили клетва за вярност пред революцията.

След смъртта на баща си Жана-Антида научава, че сестра ѝ Барбара също желае да тръгне по пътя на монашеството. А брат ѝ Пиер, по това време войник, я информира, че Барбара се намира във Фонтенел, близо до швейцар-

ската граница, на духовни упоравания при свещеника Антоан-Силвестър Ресевьор. Междувременно Жана е преследвана. Тя се скрива в Санчей при кръстницата си. Въпреки заплахите с глоба и затвор за разпространение на религията тя преподава на децата катехизис и се грижи за болните в градчето. Преди Великден 1795 г. влиза във връзка

ка със сестра си Барбара, а чрез нея и с отец Ресевьор, който предлага най-застрашените от революцията деца от Санчей да бъдат преместени в Швейцария. Това трябва да направи младата Жана, но революционният комитет узнава плана и го осуетява. Нещо повече - монахинята е хваната, следват разпити, тормоз, безбожните полицаи се подиграват е кръста пред очите ѝ, като му слагат червена шапка, но Жана не се страхува да я сваля.

Въпреки трудностите преданият отец Ресевьор организира религиозно общество, наречено Солитарис, което подобява живота на пустинниците. Членовете му не са обвързани с обети, но пазят млчание и носят собствените си дрехи. Призванието им е да се занимават с възпитанието и обучението на девойки и младежи. Солитарис е един вид протест срещу революцията и може би затова местният епископ отказва да го подпомогне материално.

Едва в 1795 г. сестрите Туре успяват да се срещнат. По същото време отец Ресевьор е задържан в манастир във Фрайбург за един месец. Може би защото неговото общество се разраства и печели много противници.

Жана-Антида е представена от сестра си Барбара на отца след излизането му от Фрайбург и той решава да я направи главен отговорник на Солитарис. Но започва сериозно гонение на общността. За да напусне по-лесно Верге, нейните членове се разделят на четири групи, които тръгват в различни посоки.

Светицата поема с групата, ръководена от абат Жан Баптист, към Бавария. По пътя мнозина се разболяват, някои тежко. Навсякъде ги посрещат недружелюбно и дори ги замерят с камъни. Групата успява за кратко да се установи в Швабия, където е по-спокойно. Но скоро френски войски пресичат Рейн и навлизат през 1796 г. в Германия. През лятото на тази година групата се разделя на по-малки части. Всички те тръгват към Донау-

Празник при сестрите евхаристинки

От стр. 1

благодат за тази, който я притежава, но и за всички около нея. Заедно със сестра Теодосия можахме да съпреживеем вълнението при споменаването на най-важните моменти от нейния живот. Един живот - едно звание. Всеотдайно посветеност на Евхаристия Исус, Който като Божествено слънце осветява и освещава всеки завой от лабиринтите на един нелек житейски път, изпълнен с много отговорности. И както слънцето събужда всяко цветче за живот, така и Божественото слънце благославя за вечен живот всяко сторено с любов усилие.

Като израз на благодарността на енорияшите от енория „Успение Богородично“ за обичта, грижите и делата на сестра Теодосия тя получи пъстър букет пролетни цветя. Нейните роднини също благодариха на своята обична леля за любовта, с която винаги е обграждала и подкрепяла. Накрая, не без вълнение, сестра Теодосия благодари на всички, които я придружаваха на този ден в нейната радост и благодарност. В думите ѝ прозвуча и едно послание към присъстващите - за застъпническа молитва, от която имат нужда и духовните лица, призвани да бъдат носители

Юбиларката сред сестрите, сътрудниците и момичетата

на Божията мисия. След литургията роднини и близки можахме лично да поздравят рожденичката и празникът вече огласяше целия ни евхаристичен дом.

На обяд, обкръжена от сестрите, сътрудниците и момичетата, които живеят при нас, сестра Теодосия прие сърдечното поздравление на нашата генерална настоятелка сестра М. Максимилиана Проикова, което изразяваше общия ни

поздрав, отправен към нея, придружен с малък символичен подарък. Празникът докосна всяко сърце и озари всяко лице. За изненада на всички ни сестра Теодосия не само че не се поддаде на умора след всички преживени вълнения, но беше импулсът на разговорите и даваше тон на всеобщата радост.

Един живот - едно звание. Едно сърце, изпълнено с благодарност за всички Божии

благодати, които са му помогнали да разцъфти в пълнота и да дарява щедро своето трайно благоухание около себе си.

Мила сестра Теодосия, благодарим за устрема на вашия евхаристичен живот, с който оставате за всички ни неувяхващ образец на едно от многото евхаристични цветя на нашето малко общество.

На многая и светая лета!

Сестри евхаристинки

9

ИСТИНА
VERITAS

Брой 5 (1450)
май 2011 г.

На стр. 10

Светица на Франция и Германия

От стр. 9

вюрт. Планът им е да минат през Регенсбург и да стигнат австрийската граница. До Регенсбург пътуват с лодки по Дунава, - опасна, пълна с бързеи река. Когато пристигат в града, разбираят, че френската армия приближава Регенсбург. Отново се качват на лодките и поемат към Пасау. Междувременно броят на болните се увеличава и групата едва пътува. Успяват да достигнат Австрия и отдалеч виждат Залцбургската крепост, но граничните власти не ги пускат в града. Принудени са да се върнат в Пасау. На кораба, с който пътуват, се отслужва литургия и Жана-Антида се моли горещо на Дева Мария. В Пасау ги среща добра вест - ерцхерцог Карл фон Остерайх с войниците си е разбил французите.

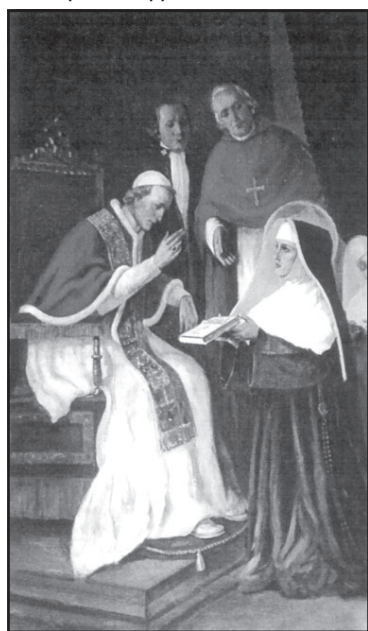
Изпълненото с мъки и лишения пътуване - макар и по-спокойно - още продължава. В Нойщадт сестрите Туре се разделят - Барбара остава в града, а Жана отива с малка група във Визент, където владетелят барон фон Лемнер посреща групата радушно и кани всички в двореца си Етелсдорф.

В двореца светицата получава лошата вест, че сестра ѝ е тежко болна. Тя отива веднага в Нойщадт, където Барбара умира в ръцете ѝ.

Отец Ресевьор, който също е в Германия, основава манастир във Визент, където за кратко пребивава Жана-Анти-

да. Скоро обаче тя усеща, че Бог и провидението ѝ казват да се върне при викентинките в родината си. Тя тръгва за Франция, но обърква посоката. Временно намира подслон в манастира Валдерсбах при Регенсбург. Там среща френски свещеник, емигрант от революцията. Той ѝ помага с пари и я изпраща в Аугсбург при свой приятел свещеник. По пътя светицата винаги намира черкви, където да посети богослужение. В Цюрих намира съчувствие и подкрепа - властите ѝ издават паспорт, а в Ландерон работи известно време като учителка и медицинска сестра.

Вече в 1797 г. гоненията във Франция срещу духовенството стихват. Жана-Антида се връща в Безансон в 1799 г., а после в Санчей. Там организира училище и новициат за викентинки, който същевременно и ръководи.

Признаване на общността от папа Пий VII

Новият епископ на Безансон Клод Лекоз, репресиран от революцията, подтиква светицата да напише устав за новия манастир. Тя възнамерява да използва викентинския устав, но той е изгорял през революцията и затова съставя нов. Епископът го одобрява и на 25 март 1805 г. монахините получават съответното облекло и приемат името Сестри на свети Викенти или Сестри на милосърдието от Безансон.

Майката на император Наполеон се запознава със сестрите на Жана-Антида и настоява общността да се разшири. Тя моли началницата да изпрати сестри за болниците в Неапол и там ги подпомага материално. През пролетта на 1813 г. в новициата в Неапол идват много кандидатки. Къщата се оказва тясна да ги побере и затова се купува още една.

Светицата обаче не е спокойна за делото си. След смъртта на Клод Лекоз тя бърза да издейства официално разрешение за общността от папата. И то идва на 23 август 1819 г. Новият епископ Габриел Персини с радост узнава, че орденът е признат официално.

Жана-Антида умира в Неапол на 24 септември 1826 г., на 61-годишна възраст. Папа Пий IX отваря къща на общността в Рим в 1862 г. Жана-Антида е провъзгласена за блажена на 23 май 1926 г., а е канонизирана на 14 януари 1934 г. Празникът ѝ е установен на 23 май.

В момента общността наброява 7500 сестри в 997 къщи, обслужващи 585 епархии в Италия, Франция, Англия, Египет, Сирия и други страни.

Майя Х. РАЙКОВА

Абонирайте се за вестник „Истина-Veritas“

Можете да получавате вестник „Истина-Veritas“ и у дома, ако се абонирате за него до 15 май в най-близката пощенска станция.

Каталожният номер на „Истина-Veritas“ е 347.

Radio Vaticana

Гласът на Папата и Църквата в диалог със света

СЪДЪРЖАНИЕ

Ежедневно програмата предлага информация, условно разделена на четири части:

- дейността на Светия престол и по-важните новини от ватиканските институции
- животът на Църквата по света
- особено значима актуална тема
- духовно формиране чрез катехистични размисления, записки на светци и свидетели на християнската вяра, молитви.

ЦЕЛИ

Българската програма се предава всеки ден с намерението да допринесе за единението на Универсалната църква и заедно с това се стреми да стимулира обновителния процес в българското общество след дългите години на тоталитарен режим. Особено внимание се отделя на диалога с другите Църкви и култури, както и на български политически, обществени и религиозни представители, преминаващи през Рим. В

това число и на икуменическите отношения в контекста на Източната традиция с поглед към европейската интеграция.

Освен актуалната информация за живота на Католическата църква и дейността на папата ние се стремим да достигнем и ония слушатели, които не са католици, но наричаме хора с добра воля. Като цяло нашата информация се стреми да надхвърли църковните и религиозните рамки с желанието да даде по-хуманен и по-християнски прочит на съвременния свят. Защото мирът, справедливостта, социалната хармония и реализацията на човека са ценности, които са част от хуманизма и мисията на Църквата.

ЗА ДА НИ СЛУШАТЕ

Програмата е с времетраене 19 минути и се излъчва два пъти дневно:

- в 21,20 ч. българско време
 - на средни вълни (MW) 1611 kHz;
 - на къси вълни (SW) 6185 и 7365 kHz
- в 6,40 ч. българско време

www.radiovaticana.org

От прободените ребра избликнаха кръв и вода

От стр. 1

(1588).“

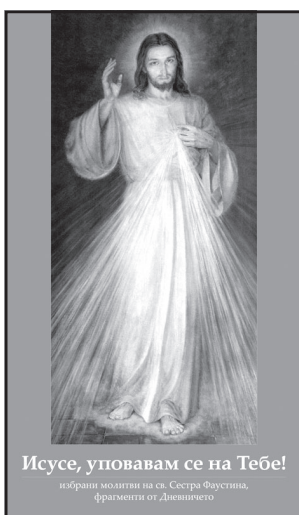
Мисията на света Фаустина се основава на:

- проповядване на вероистината, открита в Светото писание, за милосърдната любов на Бог към всеки човек, дори и най-големия грешник;

- изпросване на Божието милосърдие чрез практикуване на нови форми на култа към Божието милосърдие, които Господ Исус ѝ предава;

- вдъхновение за огромното движение на апостоли на Божието милосърдие, които предприемат задачата да разпространяват и измолват Божието милосърдие за света и се стремят към християнско съвършенство в евангелски дух на детско поверяване на Бог и действена любов към ближния.

Във връзка с празниците Възкресение Господне, на Божието милосърдие както и беатификацията на папа Йоан-Павел II група симпатизанти на България от Полша подготви аудио диск с откъси от „Дневничето“ на света Фаустина, четени от лектор. Съдържанието е

Исусе, упоавам се на Тебе!
избрани молитви на св. Сестра Фаустина,
фрагменти от Дневничето

обогатено с девет литургични песнопения на съвременни автори, изпълнени от Камерен състав за литургична музика при енория „Покровителството на свети Йосиф“ в гр. Вроцлав - Полша. Излезе от печат и книгата „Исусе, упоавам се на Тебе!“, която е превод на брошура със същото заглавие на Общността на сестрите на Божиата майка на Милосърдието, допълнена с фрагменти от „Дневничето“ на света Фаустина. За реализирането на тези две прекрасни издания съдейства почетният консул на България във Вроцлав. На читателите предоставяме малък откъс от брошурата „Исусе, упоавам се на Тебе!“.

Същност на набожността към Божието милосърдие

1. Упование - определя нашето отношение към Бог; обхваща не само добродетелта надежда, но също и добродетелта на жива вяра, смирение, постоянство и съжаление за извършените грехове. Това е просто отношението на детето, което във всяка ситуация безгранично се упоава на милосърдната любов и всемогъщество на Небесния отец.

Упованието до такава степен обуславя същността на набож-

ността към Божието милосърдие, че без него тази набожност не съществува, защото първият и основен израз на набожността към Божието милосърдие е именно актът на упование. Дори единствено нагласата за упование (без практикуване на другите форми на култ) гарантира на уповаващия се Божиата благодат. „Неизразими благодати - обещава Господ Исус - копнея да дарявам на душите, които се упоават на Моето милосърдие (687). Нека се приближат към това море от милосърдие с огромно упование: грешниците ще получат опрощение, а праведниците ще бъдат укрепени в доброто. Който е упоавал в Моето милосърдие, ще напълня душата му в часа на смъртта със своя Божи мир (1520).“

Упованието е не само самата същност, душата на тази набожност, но и условие за черпене на благодати. „Благодат от Моето милосърдие - казва Исус на сестра Фаустина - се черпи само с един съд и това е упованието. Колкото повече душата се упоава, толкова повече ще получи. Огромна радост са за Мен душите, които имат безгранично упование, защото в такива души преливам всички съкровища на Моята благодат. Радвам се, че искат много, защото аз жадувам да давам много, и то наистина много (1578). Душата, която упоава на Моето милосърдие,

е най-щастлива, защото аз самият имам грижа за нея (273). Някоя душа, призовавала Моето милосърдие, не се е разочаровала или посрамила. Имам особено предпочитание към душата, която се доверява на Моята доброта (1541).“

2. Милосърдие - определя нашето отношение към всеки човек. Господ Исус е казал на сестра Фаустина: „Изисквам (...) дела на милосърдие, които трябва да произтичат от любов към Мен. Милосърдието трябва да проявяваш винаги и навсякъде, не можеш да се оттеглиш от това, нито да се оправдаеш, нито да се извиниш. Давам ти три начина да проявяваш милосърдие към ближните: първият - дело; вторият - слово; третият - молитва. В тези три степени се съдържа пълнотата на милосърдието и е неоспоримо доказателство за любов към Мен. По този начин душата слави и почита Моето милосърдие (742).“

Действената любов към ближния е също условие за получаване на благодати. „Ако душата не оказва милосърдие по който и да е от тези начини - припомня Господ Исус евангелската мисъл, - няма да получи милосърдие в деня на Страш-

ния съд. О, ако душите умееха да си събират вечни съкровища, нямаше да бъдат съдени, изпреварвайки Моя съд с милосърдие (1373).“

Господ Исус желае неговите почитатели да извършват по време на целия ден поне едно деяние на милосърдие от любов към Него. „Знай, дъще моя - казва Господ Исус на сестра Фаустина, - че Моето сърце е самото милосърдие. От това море на милосърдие се изливат благодати върху целия свят (...). Искам твоето сърце да бъде гнездо на Моето милосърдие. Копнея това милосърдие да се разлее по целия свят чрез твоето сърце. Който и да се приближи към теб, нека да не си отиде без упование в Моето милосърдие, което толкова много жадувам да давам на душите (1777).“

На 17 август 2002 г. папа Йоан-Павел II извърши акт на поверяване на света на Божието милосърдие в базиликата на Божието милосърдие в Краков. Нека се молим за Божие милосърдие за света и в нашия живот чрез застъпничеството на блажения Йоан-Павел II, наричан още Папа на Божието милосърдие.

Дарина КАЙКОВА,
Вроцлав

Първият инженер

Томас Алва Едисон (1847-1931) - човекът, който има рекорден брой патенти - над 1000, бил поканен през 1889 г. в Париж на откриването на Айфеловата кула, висока 300 м и построена само от желязо. Едисон бил между първите, които се качили на върха на кулата, за да се наслаждават на прекрасния изглед както на града, така и на околностите му, а и да се възхитят на човешкото дело. Изобретателят бил поканен да се разпише в почетната книга за гости. Той приел на драго сърце и написал: „Хвала на господин Айфел, храбри инженер и строител на това гигантско дело. Аз изпитвам най-дълбоко уважение и най-голямо възхищение към всички инженери, на първо място от които е Господ Бог!“ Едисон прочел на висок глас пред всички това, което бил написал в книгата за слава Божия.

А после някои твърдят, че само глупавите и невежите вярват!

Кой е Бог?

По времето на Герон - цар на Сиракуза (Сицилия), около 300 г. преди Христа живеел прочут философ на име Симонидес. Един ден цар Герон повикал мъдреца при себе си и

го попитал - кой е Бог? Симонидес поискал от царя един ден време, за да може да му отговори. На другия ден той поискал още два дни, след тях - още три. Най-после се явил при Герон и му казал:

- Ваше Величество, не мога да ви кажа кой е Бог. Колкото повече мисля върху този въпрос, толкова повече ми става ясно, че не мога да дам точен отговор. Защото Бог е безкрайно велик, а ние сме малки и ограничени твари!

Царят се зачудил, че големият философ не бил в състояние да му отговори на въпроса. Той не мислел, че Бог е толкова велик, докато нашият разум е малък... Може ли морето да се побере в един малък съд?

Бог е мислел за мен!

Един ден Франциск от Асизи, придружен от брат Масео, след дълго и изморително пътуване седнал на сянка под едно дърво, дето извирило бистро изворче. Светецът взел парче хляб от торбата, натопил го в изворчето и почнал сладко-сладко да се храни. Същото сторил и брат Масео. По едно време той се вгледал в лицето на своя любим отец и забелязал, че Франциск рони сълзи.

- Отче - рекъл той със загриженост, - да не ти прилоша, че почна да плачеш?

- Не, синко - отговорил светецът. - Не плача от мъка, а от радост и благодарност. Плача от радост, като мисля за Божията добрина, която от вечност е мислила за нас. Господ от вечност е знаел, че ние на този ден, минавайки по този път, изморени и гладни, ще намерим тази хубава сянка и това бистро студено изворче!

Ето как мислят и как постъпват светците. А колко хора и колко християни само знаят да се оплакват и се отчайват, че това или онова им липсва. А не мислят за безбройните Божии благодеяния, с които Господ ги е обсипал!

Да се научим от свети Франциск да бъдем винаги признателни и благодарни. Да не мислим толкова за това, което нямаме, а да мислим повече за онова, което имаме, а много други го нямат! Колко слепи, глухи, неми, сакати или умопобъркани има край нас... А ние виждаме, ние чуваме, ние можем да говорим, да ходим и т.н. Затова да повтаряме често хубавите думички: „Слава Богу!“, „Благодарим на Бога!“, „Благодарен съм!“

Из „Назидателни примери“ на отец Павел ИОТОВ, францисканец, събирани и подредени около 1960-1990 г.

Бог е, Който действа

От стр. 8

много прибързан, даже го упрекват, че не зачита моралните принципи. Семинаристите не са съветвани официално да се изповядват при него. Критиките достигат до ушите му - веднъж един свещеник му казва: „Отче, но вие сте много добър... Ще давате сметка пред Бог! Не се ли страхувате, че Бог ще ви иска сметка за безкрайната широта?“ Отец Леополд, показвайки кръста, му отвръща: „Той ни е дал пример! Не сме били ние да умрем за душите, а Той е пролял божествената Си кръв. Следователно трябва да се отнасяме към душите така, както ни е научил Той със Своя пример. Защо трябва ние да смиряваме още повече душите, които застават пред нашите нозе? Не са ли вече достатъчно смирени? Нима Исус унизи митаря, прелюбодейката, Мария Магдалина?“ Простирайки ръце, допълва: „Ако Господ ме укори за широтата, бих Му казал: „Благословени Господарю, този лош пример ми дадохте вие, умирайки на кръста за душите, подтикнат от вашето божествено милосърдие.“

„Казват ми, че съм много добър - пише на свой приятел свещеник, - но ако някой застане на колене пред мен, не е ли достатъчно изпитание, че желеа прошка от Бог?“

През май 1935 г. отец Леополд празнува своя 50-годишен монашески живот. Безсмислено е да се говори за без-

бройните поздравления в този ден. Никога не се е мислело така да бъде честван той, който сам е толкова скромнен. Всъщност никога - нито през живота, нито след смъртта - известността не предизвиква около неговата фигура шумна реклама или фанатизъм. Извънредните дарове и големите дела, които чрез него Бог върши, се случват в тишина, без никой да си даде сметка за станалото. Факт е, че неговите събратя, както свидетелстват на процеса, разбират това едва след смъртта му: „Аз лично не бих повярвал, защото през неговия живот не се случваше нищо извънредно. Отец Леополд беше един примерен брат, но нищо повече.“

За това „нищо повече“ колко хора получават благодати и чудеса от него дори когато е жив, колко „големи риби“ при покаяние стигат до дара на сълзите, колко незнайни влизат през малката вратичка на неговата изповедалня и изли-

зат преломени... Колко хора ще помнят за цял живот тази прегръдка, този поглед... А той всички поверява на Дева Мария, тази, на която всичко й е просто предварително. Колко нощи прекарва в молитва, молейки се за душите? Колко пъти настоятелят му го намира преди изгрев на колене в сумрачната капела пред статуята на Девата? Към нея питае детска обич и я целува и моли със сълзи на очи като истинско дете.

През последните години, болен от рак на хранопровода, молитви от типа на „Скъпа небесна майко“ са с още по-силна разчувстваща нежност. „Имам крайна нужда - пише на свой приятел - тя, моята пресладка небесна майка, да ме удостои със своята милост. Нейното майчино сърце да ме погледне, да удостои мен, бедния, да има милост към мен.“ Приси от своите довереници да се молят, та страданието, предизвикано от злото, да не бъде пречка, за да изслушва изповеди: „Моли нейното майчино сърце да мога да служа смирено на Христос Господ по естеството на моето служение до края на живота си... Всичко, всичко за спасението на душите... Всичко за слава на Бог!“

Сутринта на 30 юли иска да отслужи литургия, но поради слабост остава в леглото. Чувствайки, че силите му намаляват, моли своите събратя да запяят „Радвай се, Царице“. В края на песента очите му са пълни със сълзи... Dulcis Virgo Maria - О, пресладка Дево Марийо... Това е неговото последно дихание. Предната вечер е изповядал 50 души - последния от тях в полунощ!

Стефания ФАЛАСА

Раздел втори
Седемте тайнства на Църквата
Глава първа
Тайнствата
на християнското въведение
Член 3
Тайнството Евхаристия

V. Сакраменталното приношение: благодарение, възпоменание, присъствие

Жертвено възпоменаване на Христос и Неговото тяло - Църквата

1371 Евхаристичното приношение се принася също и за починалите верни, „които са умрели в Христос и не са още напълно пречистени“ (CONCILIUM TRIDENTINUM, Sess. 22a, Doctrina de ss. Missae Sacrificio, c. 2: DS 1743), за да могат да влязат в светлината на Христовия мир: „Погребете това тяло без значение къде! Не се притеснявайте за него! Всичко, което ви искам, е да си спомнате за мен пред олтара на Господа, където и да бъдете.“ (SANCTUS AUGUSTINUS, Confessiones, 9, 11, 27: CCL 27, 149 (PL 32, 775); verba sanctae Monicae, ante suam mortem, ad sanctum Augustinum et fratrem eius). „След това [в анафората] ние се молим за Светите отци и епископи и въобще за всички, които са починали преди нас, като вярваме, че ще има твърде голяма полза за техните души, за които е поднесена нашата коленопреклонна молитва в присъствието на светата и страшна жертва... Като отправяме към Бог нашите молитви за тези, които са починали, дори и да са грешници, ние... представяме пожертвания за нашите грехове Христос, като молим да бъде милостив към тях и към самите нас Бог, приятел на хората.“ (SANCTUS CYRILLUS HIEROSOLYMITANUS, Catecheses mystagogicae 5, 9-10: SC 126, 158-160 /PG 30, 1116-1117/).

1372 Свети Августин удивително точно обобщава това учение, което ни подтиква към все по-голямо съучастие в жертвоприношението на нашия Изкупител, което ние чествуваме в Евхаристията. Целият този изкупен град, т.е. събранието и обществото на светците, поднася на Бог универсално жертвоприношение чрез Великия Първосвещеник, Който в образа на роб стигна дотам да се принесе в жертва за нас в Своето страдание, за да направи от нас тялото на един толкова голям Началник... Такова е жертвоприношението на християните: „Така ние многото съставяме едно тяло в Христа“ (Рим. 12, 5). И Църквата не престава да възпроизвежда това жертвоприношение в добре познатото на верните Тайнство на олтара, където се вижда, че тя самата е принасяна в това, което тя принася (S A N C T U S AUGUSTINUS, De civitate Dei 10, 6: CSEL 40/1, 456 /PL 41, 284/).

Присъствието на Христос чрез силата на Неговото слово и Свети Дух

1373 „Христос Исус, Който умря, но още и възкръсна, Който е и отдясно на Бога, Който и ходатайствува за нас“ (Рим. 8, 34) присъства по многобройни начини в Своята Църква (Вж. CONCILIUM VATICANUM II, Const. dogm. Lumen gentium, 48: AAS 57 (1965) 53); в Своето Слово, в молитвата на Своята Църква, „дето са двама или трима събрани в Мое име“ (Мат. 18, 20), в бедните, болните, затворниците (Вж. Мат. 25, 31-46); в тайнствата, които е създал, в жертвоприношението на литургията и личността на служителите. Но „преди всичко“ Той присъства под евхаристичните знаци (CONCILIUM VATICANUM II, Const. Sacrosanctum Concilium, 7: AAS 56 (1964) 100-101).

1374 Начинът на присъствието на Христос в евхаристичните знаци е уникален. Той поставя Евхаристията над всички останали тайнства и прави от нея „сякаш съвършенство на духовния живот и цел, към която са насочени всички тайнства“ (SANCTUS THOMAS AQUINAS, Summa theologiae 3, q. 73, a. 3, c: Ed. Leon. 12, 140). В Пресветото Тайнство на Евхаристията „се съдържат истински, реално и същностно Тялото и Кръвта, тясно свързани с душата и божествеността на нашия Господ Исус Христос и следователно целият Христос“ (CONCILIUM TRIDENTINUM, Sess. 13a, Decretum de ss. Eucharistia, canon 1: DS 1651). Това присъствие се нарича „реално“, не като изключително качество, като че ли останалите присъствия не са „реални“, но по превъзходство, понеже е същностно и чрез него Христос, Бог и човек, присъства цял“ (PAULUS VI, Litt. Enc. Mysterium fidei: AAS 57 (1965) 764).

1375 Христос присъства в това тайнство чрез превръщането на хляба и виното в Тяло и Кръв Христови. Църковните Отци потвърждават вярата на Църквата в действителността на Словото Христово и действието на Светия Дух да се извърши това превръщане. Така св. Иван Златоуст твърди:

Не е човекът, който прави поднесените неща да станат Тяло и Кръвта Христови, но сам Христос, Който беше разпънат за нас. Свещеникът, образ на Христос, произнася тези думи, но тяхната действителност и благодат идват от Бога. Това е Моето Тяло, казва Той. Тези думи преобразяват поднесените неща (SANCTUS IOANNES CHRYSOSTOMUS, De prodiflone iudae homilia 1, 6: PG 49, 380). И св. Амброзий казва по повод на това превръщане: Нека бъдем твърдо убедени, че това не е нещо, което природата е формирала, но което благословието е осветило, и че силата на благословието стои над това на природата, защото чрез благословието самата природа се променя... (SANCTUS AMBROSIIUS, De mysteriis 9, 50: CSEL 73, 110 /PL 16, 405/). Словото на Христос, което мога да създаде от нищо съществуващите неща, не може ли да промени в друга същност това, което вече съществува? Защото не по-малко дело е да дадеш нова природа на нещата, отколкото да я промениш (Ibid., 9, 52: CSEL 73, 112 /PL 16, 407/).

Из „Катехизис на Католическата църква“

11 ИСТИНА
VERITAS
Брой 5 (1450)
май 2011 г.

Филм за папа Бенедикт XVI и Ватикан през очите на едно дете

В навечерието на Великден в повече от 60 кинозали в Германия и Швейцария започнаха прожекциите на оригинален филм, който представя личността на папата и живота във Ватикан през очите на едно дете. „Франческо и папата“ - това е заглавието на филма, разказващ историята на дете, което мечтае да пее за папата.

Премиерата на творбата се състоя на 24 март в Мюнхен в присъствието на многобройни гости, сред които архиепископът на Мюнхен и Фрайзинг монсеньор Рейнхард Маркс. Главният герой във филма с режисьор Чиро Келари е единадесетгодишно момченце от Рим, вълнуващо се от футбол и музика, член на известния папски хор на Сикстинската капела. Действието се развива през 2009 г., а кадрите в него ни

показват апостолическите визити на папа Бенедикт XVI в Африка и Светата земя, както и моменти от всекидневния живот и дейност на Светия отец. Чрез очите на момченцето зрителят е въведен в различни аспекти на живота във Ватикан: обучението и дейността на швейцарските гвардейци и жандармерията, литургиите в „Свети Петър“ и т.н.

90-минутният филм е заснет със съдействието на ватиканския телевизионен център и с помощта на Папския съвет за социални комуникации, което го превръща в една много оригинална продукция, представяща на публиката възможността да се запознае с живота във Ватикан и да се доближи до личността на Светия отец и неговата хуманност по прост и неофициален начин.

По случай 1600 години от смъртта (410 г.) на свети Марон - основател на маронитите и на Ливан - от септември 2010 г. започнаха големи тържества. За ознаменуване на юбилея Маронитската католическа църква с помощта на всички ливанци в страната и чужбина е издигнала най-високия кръст в света - над 75 метра, в крайморския град Канат Баскиш. Огромният светец кръст е осветен на 13 септември 2010 г. - деня на смъртта на свети Марон, от президента на Ливан генерал Мишел Слейман и патриарха на Маронитската църква кардинал Насралах Бутрос Сфеир, който е заявил: „Този свещен кръст е знак и

Тържества на Маронитската църква в Ливан

символ на раждането, началото, извисяването и разпространението на християнството по целия свят - кръст на народите.“

Величественият светец кръст е обявен за

шедъвър на техническия прогрес, регистриран е в Книгата за рекордите на Гинес и кандидатства за ново чудо на света.

След приключване на юбилейните тържества в Ливан те се пренасят в Рим, където на

13 февруари т.г. папа Бенедикт XVI отслужи заключителна литургия в базиликата „Свети Петър“, на която присъстваха много министри на Ливан начело с президента, много духовници начело с патриарха, и над две хиляди ливанци, дошли от цял свят. След литургията папата откри и освети голяма статуя на свети Марон, поставена във външна ниша на базиликата „Свети Петър“.

Статуята е висока 5,2 м, тежи 5 тона, изработена е от мрамор от испанския скулптор Марко Аугусто Дукастрес. Върху епитрахила е изписано на сиро-арамейски „Слава на Ливан, дарена от Марон - баща на Маронитската църква“. А върху пиедестала пише на латински „Pater et Fundator“ (Баща и Основател).

Петър КОЧУМОВ

Трите пастирчета

Молитва към Дева Мария от Фатима

О, Света Богородице, ти се яви няколко пъти на децата. Аз също бих искал да те видя, да чужа гласа ти и да ти кажа: мила майко, заведи ме в рая. Уповавайки се на твоята любов, моля те, изпроси ми от твоя син Исус Христос жива вяра, разум - за да Го позная и да Го обичам, търпение и благодат - за да Му служа на Него и на моите братя, та един ден да мога да се присъединя към Теб в рая.

Отче наш...
Радвай се...
Слава...

Мила майко, моля те също за моите родители - да живеят заедно в любов; за моите братя, роднини и приятели, да живеят заедно като семейство, та един ден да можем да се радваме с теб във вечния живот.

Отче наш...
Радвай се...
Слава...

По особен начин те моля за обръщането на грешниците и за мира в света; за децата - да не им липсват никога Божията помощ и нужното за тялото им, та един ден да постигнат вечния живот.

Отче наш...
Радвай се...
Слава...

О, мила майко, знам, че ще чуеш и ще ми дариш тези и други благодати, за които те помоля, тъй като ги моля заради любовта на твоя Син Исус Христос. Амин!

Мила майко, ето тук сина ти, бъди моя майка!
О, сладко сърце Мариино, бъди мое спасение!

По <http://www.devocionario.com>

Семеен евангелистски пастор е ръкоположен за католически свещеник

Архиепископът на Кьолн (Германия) кардинал Йоахим Майснер е ръкоположил в края на миналата година евангелистски пастор проф. д-р Харм Кльотинг за католически свещеник. Д-р Харм Кльотинг е професор по история в Кьолнския университет. Поради специфичността и изключителността на това събитие ръкоположението е извършено практически при закрити врата в католическата семинария в тесен семеен и приятелски кръг. Целта е била да се избегне широкият обществен отзвук, че една високо ерудирана публична личност и семеен пастор от друга християнска деноминация става свещеник в Католическата църква от западен обред, което е възможно само при източния обред и със специален документ от папата.

По изключение отец Кльотинг няма да изпълнява специфичните свещенически функции, а ще извършва душепастирска дейност сред студентите в Кьолнския университет. Съпруга на 61-годишния отец Кльотинг е проф. д-р Еделтрауд Кльотинг - историк, специалист по средновековна история и член на мирския орден на кармитите. Семейството е приело католическата вяра през 2009 г. заедно с двете си големи деца.

Петър КОЧУМОВ

12 ИСТИНА
VERITAS
Брой 5 (1450)
май 2011 г.

Русия Вероучението ще бъде официален предмет в училищата

Завърши успешно експерименталният семестър по вероучение в руските държавни училища. Този успех породил решението през 2012 г. вероучението да стане официален предмет във всички училища на територията на Русия. Това съобщи руското Министерство на образованието, цитирано от агенция AsiaNews, по време на пресконференция с представители на четирите основни религии, участници в този пилотен проект. Това е първото завръщане на вероучението като учебен предмет след падането на комунистическия режим. В този проект учениците от основните и средните училища имаха възможността да избират дали да посещават часовете по история на четирите традиционни религии - православно християнство, ислям, юдаизъм и будизъм, или общ курс по „Основи на религиозната култура“ или „Основи на обществената етика“. Според отговор-

ника по проекта към Министерството на образованието Елена Романова все още трябва да бъдат разрешени проблемите, свързани както с учебниците по вероучение, съставени за твърде кратко време, така и с по-задълбочената подготовка на преподавателите. „Проектът не породил никакъв религиозен конфликт - бе коментарът за инициативата на свещеник Всеволод Чаплин, ръководител на отдела за връзките на Църквата с обществото към Московската патриаршия. - Напротив, бе забелязана промяна в моралната среда между учениците, посещаващи тези часове.“ Въпреки това религиозните малцинства в страната не гледат положително на тази инициатива, защото виждат в нея опити на правителството да утвърди православието като водещ елемент за националната идентичност.

